

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 86 / IV legislatura / Tercer període

Dijous, 29 d'abril de 1993

Comissió de Política Cultural

Presidència de l'Illustre Sr. Joan Descals

Sessió núm. 13

SUMARI

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i deu minuts.

Proposició no de llei sobre la reformulació del projecte de reformes del Gran Teatre del Liceu (Reg. 7249) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2040).

Posició dels grups: Sr. Bargalló (ERC) (p. 2040), Sr. Font (S) (p. 2041) i Sr. Rigol (CiU) (p. 2041).

Votació: *rebutjada per 1 vot a favor, 15 en contra i 2 abstencions* (p. 2044).

Explicació de vot: Sr. Font (S) (p. 2044).

Proposició no de llei sobre la fiscalització de la destinació dels fons procedents del Conveni Generalitat-Estat per a la normalització lingüística, dels anys 1990 i 1991 (Reg. 6411) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Font (S) (p. 2044).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2045), Sr. Benach (ERC) (p. 2046) i Sr. Curto i Forés

(CiU) (p. 2046).

Votació: *rebutjada per 7 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció* (p. 2047).

Proposició no de llei sobre la conservació del pont romànic de Vall-llonga i del pont visigòtic de les Cases de Posada, de la comarca del Solsonès (Reg. 6829) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2047).

Posició dels grups: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 2048), *Sr. Benach (ERC)* (p. 2048), *Sr. Font (S)* (p. 2048) i *Sr. Serra (CiU)* (p. 2048).

Posició del grup presentant: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2049).

El Sr. Serra (CiU) intervé per fer uns aclariments (p. 2049).

Votació: *rebutjada per 6 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció* (p. 2049).

Proposició no de llei sobre la construcció del pavelló esportiu de l'Institut de Batxillerat Màrius Torres, de Lleida (Reg. 7103) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 2049).

Posició de la resta de grups presentants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2050) i *Sr. Cadevall (S)* (p. 2050).

Posició dels grups no presentants: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 2050) i *Sr. Varela (CiU)* (p. 2050).

Votació: *rebutjada per 6 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció* (p. 2051).

Proposició no de llei sobre la neteja, la vigilància, la conservació, la restauració i l'excavació del castell de Montsoriu (Selva) i el seu entorn (Reg. 7209) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Benach (ERC)* (p. 2051).

Esmenes del G. P. Popular (núms. 1 i 2, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2051).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 2052), *Sr. Font (S)* (p. 2052) i *Sr. Micaló (CiU)* (p. 2052).

Posició del grup presentant: *Sr. Benach (ERC)* (p. 2053).

Votació dels punts 1 i 3: *rebutjats per 6 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció* (p. 2053).

Votació dels punts 2 i 4: *rebutjats per 5 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció* (p. 2053).

Proposició no de llei sobre el Monestir de Sant Quirze de Colera, a Rabós (Alt Empordà) (Reg. 7210) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Benach (ERC)* (p. 2053).

Esmenes del G. P. Popular (núms. 1 i 2, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2053).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 2054), *Sr. Font (S)* (p. 2054) i *Sr. Salvatella (CiU)* (p. 2054).

Posició del grup presentant: *Sr. Benach (ERC)* (p. 2055).

Votació dels punts 1 i 3: *rebutjats per 8 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció* (p. 2055).

Votació dels punts 2 i 4: *rebutjats per 7 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció* (p. 2055).

Proposició no de llei sobre la inclusió de les deficiències tècniques del pavelló esportiu local de Cambrils de Mar (Baix Camp) en el Pla d'ajuts de la Direcció General de l'Esport de la Generalitat per al 1993 (Reg. 7218) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2055).

Posició dels grups: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 2056), *Sr. Benach (ERC)* (p. 2056), *Sr. Sobrequés (S)* (p. 2056) i *Sr. Gilabert (CiU)* (p. 2056).

Votació: *rebutjada per 8 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció* (p. 2057).

Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un pla d'ampliació del campus de la Universitat Rovira i Virgili, de Tarragona (Reg. 7219) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2057).

Posició dels grups: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 2057), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 2057), *Sr. Cadevall (S)* (p. 2058) i *Sr. Curto i Forés (CiU)* (p. 2058).

Votació: *rebutjada per 6 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció* (p. 2059).

Proposició no de llei sobre la transferència dels imports de les matrícules d'estudis superiors dels funcionaris educatius i de llurs fills (Reg. 7220) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2059).

Posició dels grups: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 2059), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 2059), *Sra. Torrent (S)* (p. 2059) i *Sra. Vidal (CiU)* (p. 2060).

SUMARI (3)

Votació: *rebutjada per 7 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 2061).*

Proposició no de llei sobre les malalties professionals (Reg. 7525) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC). Tot seguit en retira els punts núms. 2 i 3 (p. 2061).*

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2061), Sr. Fuentes (IC) (p. 2061), Sra. Torrent (S) (p. 2062) i Sra. Vidal (CiU) (p. 2062).*

Intervenien per una qüestió d'ordre el Sr. Bargalló (ERC) (p. 2063) i el president (p. 2063).

Posició dels grups (continuació): *Sra. Vidal (CiU) (p. 2063).*

Votació del punt núm. 1: *aprovat per unanimitat (p. 2063).*

Proposició no de llei sobre l'elaboració d'una campanya d'informació i orientació en el camp de la formació professional adreçada a les dones (Reg. 7794) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

El Sr. Cadevall (S) n'anuncia la retirada (p. 2063).

La substanciació del punt onzè de l'ordre del dia fineix a tres quarts de set de la tarda i un minut i el debat del punt dotzè s'inicia a les set.

Proposició no de llei sobre la reestructuració de les freqüències televisives a les illes Balears i Pitiuses que permetin, de manera definitiva, la recepció de les emissions de TV3 i Canal 33 (Reg. 7846) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 2063).*

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Campuzano (CiU) (p. 2064).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2065), Sr. Fuentes (IC) (p. 2065) i Sr. Sobrequés (S) (p. 2066).*

Posició del grup presentant: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 2067).*

Votació del punt núm. 1: *aprovat per 16 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció (p. 2067).*

Votació del punt núm. 2 (apartat 1 de l'esmena): *aprovat per unanimitat (p. 2067).*

Votació del punt núm. 3 (apartat 2 de l'esmena): *aprovat per 16 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 2067).*

Votació del punt núm. 4 (punt núm. 3 de la Proposició): *aprovat per 15 vots a favor, 1 en contra i 4 abstencions (p. 2067).*

El debat del punt dotzè de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a les set de la tarda i catorze minuts.

SESSIÓ NÚM. 13 DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i deu minuts. Presideix el Sr. Descals, acompanyat del vice-president, Sr. Martorell, i del secretari en funcions, Sr. Giménez (en substitució de la Sra. Pallé). Assisteixen la Mesa els lletrats Sr. Muro i Sr. Sol.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Bruguera, Sra. Capell, Sr. Giménez, Sr. Jané, Sr. Padrós, Sr. Salvatella, Sr. Curto i Forés (en substitució de la Sra. Sanabra), Sr. Varela, Sra. Vidal, Sr. Vila i Foruny, Sr. Serra, Sr. Rigol, Sr. Micaló i Sr. Gilabert, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Cadevall, Sr. Font (en substitució del Sr. Dalmau i Ribalta), Sr. Sobrequés i Sra. Torrent, pel G. Socialista; Sr. Benach i Sr. Bargalló (en substitució del Sr. Carod-Rovira), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Fuentes, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya, i Sr. Pujol i Folcrà, pel G. P. Popular.

El Sr. PRESIDENT: Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, s'obre la sessió.

Abans de començar, aquesta Mesa demanaria un canvi en l'ordre del dia, que consisteix en el següent: el punt número 9 de l'ordre del dia, la Proposició no de llei sobre el Gran Teatre del Liceu, seria substanciat com a punt número 1. I, en segon lloc, el punt número 6 seria substanciat en lloc del 9.

Si no hi ha cap inconvenient, doncs... *(Pausa.)* S'aprova per assentiment.

També se'ls prega que facin arribar el nom dels substituïts i dels substituïts a aquesta Mesa al més aviat possible. I, finalment, també, si no hi ha cap inconvenient, donaríem per acceptada l'adequació a la normalització lingüística que ha fet el servei del Parlament.

Proposició no de llei sobre la reformulació del projecte de reformes del Gran Teatre del Liceu

Bé, en tot cas, doncs, passàriem al punt 1 de l'ordre del dia, que és en realitat el punt 9: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la reformulació del projecte de reformes del Gran Teatre del Liceu, presentada pel Grup Popular. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL i FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, des de 1844 fins a l'any 1980, el Gran Teatre del Liceu ha estat el gran centre operístic d'Espanya i un testimoni del grau de vitalitat de la societat civil catalana al llarg de la història. A partir de 1980, un consorci Generalitat-Ajuntament-Diputació es fa càrrec de l'explotació del teatre, nucli inicial al qual s'afegeix el 1986 el Ministeri de Cultura. A partir de l'inici de la solució del problema del deute històric -que el 1990 implicava 6.000 milions de pessetes- i malgrat que no han estat prou satisfactòries les fòr-

mules desenvolupades pels incompliments i endarreriments del Ministeri de Cultura, comença a obrir-se camí la necessitat de reforma i de modernització del teatre.

Greus problemes de seguretat, de funcionament logístic i de capacitat limiten les possibilitats del Gran Teatre del Liceu de mantenir la seva condició històrica de capital operística d'Espanya, sobretot si tenim en compte els 20.000 milions gastats per l'Estat en el Teatre Real de Madrid. El problema es troba, al nostre entendre, que s'aprofita aquesta circumstància per portar endavant un projecte de l'arquitecte Solà Morales que, només en la seva primera fase, té un cost de 6.000 milions de pessetes. Tenint en compte la limitada versemblança dels compromisos de l'Administració central, especialment pel que respecta als 2.500 milions compromesos per la Direcció General d'Arquitectura del Ministeri d'Obras Públiques y Turismo i les dimensions de la demanda operística existent en el nostre país, entenem que el mínim rigor exigeix un replantejament de les propostes inicials, i reduir costos per tal d'integrar aquests projectes en una política pressupostària general que redueixi el dèficit públic.

Per això, proposem la limitació de la reforma del Liceu als aspectes de seguretat i de producció i eliminar les costoses reformes ornamentals.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició no de llei no hi ha presentada cap esmena; per tant, donaríem ara la paraula, de menor a major, al representant d'Iniciativa per Catalunya. *(Pausa.)* No hi és. En tot cas, d'Esquerra Republicana de Catalunya: el senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. El tema del Gran Teatre del Liceu, pel que fa a la seva reforma, ha aixecat al seu voltant un seguit de controvèrsies, inicialment -inicialment- entre institucions; finalment, a través d'un acord institucional, amb alguns veïns de la zona. I no seria negatiu que es reestudiés part del projecte. En tot cas, el nostre Grup tampoc està plenament d'acord amb el concepte de reformular el projecte de reformes per adequar-les tan sols a la seguretat i a una millor producció teatral. Sembla que aquests únics conceptes en si exigeixen unes alteracions grosses que són les que en aquest moment ja preveu el projecte, i em sembla que intentar no engrandir el teatre, però a la vegada aconseguir més seguretat i més qualitat de producció teatral, és difícil, és força difícil.

Però -hi insisteixo- el nostre Grup sí que estaria, en tot cas, sense que això signifiqués un retard, per replantejar algunes de les bases del projecte. Aleshores, trobant-nos en aquesta dualitat, que per un cantó creiem que el teatre del Liceu, si vol acomplir característiques de modernitat pel que fa a les produccions teatrals i a la vegada si vol acomplir característiques d'una major difusió del fet operístic al nostre país, ha de tenir una forta reforma, i a la vegada que no ens neguem que s'estudiï aquesta reforma, però sempre des de la concepció que no pot quedar tal com és ara; el nostre Grup en aquesta Proposició no de llei s'abstindrà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Per manifestar la posició del Grup Socialista quant a aquesta Proposició no de llei relativa a les reformes previstes al Gran Teatre del Liceu de Barcelona. Nosaltres direm, respecte a l'orientació del vot nostre, que optarem per abstenir-nos en la votació, per considerar que el futur del teatre del Liceu s'ha de dilucidar o rau en l'acord que puguin mantenir al respecte les administracions directament implicades en la seva gestió i en la seva administració, que no són poques: la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament i Diputació de Barcelona, el Ministeri de Cultura i, segurament, altres també. I que és en el marc del diàleg entre aquestes administracions que és necessari valorar i donar una sortida als projectes de reforma i, sobretot, jo diria, de definició d'un horitzó clar de futur respecte al teatre.

El diàleg entre les administracions que tradicionalment han seguit la vida del Liceu barcelonès ha donat els seus fruits, ha tingut alts i baixos però ha donat els seus fruits, i de fet avui mateix es manifesta en una composició d'organismes de direcció i també en una nova línia de gerència, que s'ha produït recentment en el teatre; també es manifesta en les formes d'aconseguir el finançament adequat per al seu finançament i, necessàriament també, s'ha de manifestar en la determinació de l'abast i disseny, i qualitat de la reforma prevista, o de la reforma que es projecta en aquest teatre de cara a adequar-lo a les necessitats existents avui en dia en matèria de les ocupacions o de les iniciatives que s'hi prenen.

Es tracta, doncs, des del nostre punt de vista, de no interferir en aquest equilibri -que és un equilibri aconseguit- sabent que els membres de les administracions que tutel·len la direcció del teatre del Liceu participen de la voluntat de reforma i de modernització del teatre. I, també, la preocupació de la Proposició no de llei és la de fer això amb tots els recursos que calgui, però amb un criteri també d'austeritat, entenent que no és època de grans despeses ni de despeses sumptuàries, sinó més aviat de despeses ajustades a aquelles necessitats que es determinin en matèria de política teatral i, concretament, les que pugui efectuar el Liceu barcelonès, entenent que per davant de tot, per davant dels interessos dels promotors del Liceu i per davant dels interessos, també, dels veïns de la zona, que són interlocutors que han de ser consultats necessàriament en una reforma d'aquest estil, hi ha uns interessos que passen al davant, que són els interessos de la ciutat de Barcelona i els interessos del país en el seu conjunt, a la llum dels quals les administracions implicades hauran d'acabar de determinar quin és l'horitzó més bo per a l'esmentat teatre.

Per totes aquestes raons ens ha semblat que era bo que el Grup Socialista s'abstingués en la votació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat senyor Font. Pel Grup de Convergència i Unió, per posicionar-se, té ara la paraula l'honorable senyor Rigol.

El Sr. RIGOL: Moltes gràcies, senyor president. Jo intentaré, primer, respondre amablement de la nostra posició en aquesta Proposició no de llei, però donat que, a més de ser membre del Grup en nom del qual jo ara marco el posicionament sobre aquesta Proposició, també durant nou anys m'ha tocat estar al front dels aspectes més immediats d'aquesta institució cultural. No cal dir que per a aquest grup, que és un grup de seguiment de la cultura del nostre país, conèixer amb una certa..., amb uns certs detalls com està avui el Liceu li pot semblar interessant -almenys, jo ho he interpretat d'aquesta manera. I, per tant, m'estenc molt poc -però m'estendré una mica-, perquè aquests senyors diputats del grup puguin conèixer exactament, si més no, una colla de dades sobre aquesta matèria.

Quan l'any 80 les institucions varen assumir la responsabilitat de tirar endavant el teatre del Liceu, hi havia una tradició gloriosa -tal com esmentava l'il·lustre diputat senyor Simon Pujol- de gestió, per part de la societat civil, d'aquesta gran institució cultural. Però en aquell moment s'esdevenia una crisi molt fonda i és que les òperes s'havien de contrastar, quant a espectacle, amb tot el que significava l'espectacle del cinema, amb tot el que significava l'espectacle de la televisió i, per tant, havia de tenir un *entourage* molt diferent de l'exercici de l'òpera en què es feia amb sistemes antics, que eren aquells decorats que pujaven i baixaven; una orquestra que, doncs, sonava força bé, però -vaja- no del tot i uns cantants, doncs, que realment eren bons els que tenia. Per tant, Barcelona havia tingut aquesta tradició.

Davant d'això vull simplement significar l'anacronisme que va significar per part de les institucions assumir les subvencions del teatre del Liceu, que l'any 81 eren de 25 milions per part de l'Ajuntament i de 25 milions per part de la Generalitat. I es tenia una certa idea que amb 50 milions es podia fer una temporada d'òpera. Evidentment, des d'aquí -perquè s'agafava el model, aquest, l'anterior- fins a la reconversió de tot això, doncs, ha sigut una transformació amb molts maldecaps i molt dolorosa.

Malgrat això, avui podem dir que des d'aleshores, que se'n feien tres representacions per òpera, a avui, que se'n fan vuit, d'una manera o altra vol dir que s'ha obert el ventall del públic a l'òpera d'una manera considerable. El reflex que l'òpera té a la premsa, per exemple, vol dir que ja no és aquell reducte de gent que hi anava a lluir, sinó que forma part de les inquietuds culturals, musicals i teatrals del mateix país. En aquest sentit, personalment, he d'agrair l'aportació que va fer en aquesta aixecada de nivell el senyor Lluís Portabella, que va ser el primer gerent que van nomenar l'Ajuntament i la Generalitat per tirar el teatre del Liceu endavant.

Malgrat això, el forat es va fer impressionant en molt poc temps, i vàrem arribar a l'any 91 amb 6.000 milions de pessetes, quasi; faltava poc per arribar a 6.000 milions de pessetes de dèficit. La qual cosa, perquè se'n facin una idea les senyores diputades i els senyors diputats, volia dir uns interessos anuals del voltant dels 600 milions de pessetes, volia dir això, i volia dir unes tensions de tresoreria extraordinà-

ries, perquè els diners que arribaven de les institucions tot just arribaven i ja havien d'anar a parar als comptes corrents assedegats que teníem en les diverses institucions financeres del país.

Per tant, es van presentar tres etapes o tres objectius ben diferenciats. Amb el primer objectiu, es tractava d'equilibrar el pressupost; és a dir, que aquest dèficit no s'anés incrementant en el pressupost ordinari i que, per tant, al final de l'exercici donés benefici o dèficit zero. Això es va aconseguir amb una negociació llarga i complexa entre les diverses administracions, que va significar, primer, que el Ministeri de Cultura assumia el 37,5% del pressupost, la Generalitat el 32,5%, l'Ajuntament de Barcelona el 20% i la Diputació el 10%. I, a més a més, aquestes institucions es comprometien a aprovar el pressupost a tres anys vista, perquè les senyores diputades i els senyors diputats han d'entendre que el Liceu es programa sempre a dos o tres anys vista, perquè, si no, és impossible de poder assolir els objectius artístics que es proposa.

Sobre aquest punt voldria dir dues coses. La primera –i si el president de la Comissió m'ho permet–: m'agradaria poder passar un full a les senyores diputades i als senyors diputats perquè hi poguessin veure, comparativament, quin és el pressupost del Liceu respecte als pressupostos dels teatres d'òpera significatius del país.

Cal dir, mentre se'ns reparteix aquest paper, que des de l'any 90-91 el dèficit d'explotació que genera el Liceu és pràcticament zero; és a dir que tenim el pressupost equilibrat. A l'exercici 90-91 vàrem tenir 1 o 2 milions de superàvit; el 91-92 hi va haver un lleuger dèficit de 10 o 12 milions, que ha sigut assumit i amortitzable en dos anys, i el 92-93, que és l'exercici actual, en el moment en què..., fins al moment en què jo conec el Liceu, he de dir que el control de la despesa es feia també amb aquests mateixos resultats.

Si vostès s'hi fixen, i paren atenció en aquest full, veuran que els grans teatres d'òpera del món tenen uns pressupostos al voltant dels 9.000 milions de pessetes. L'Scala de Milà, per exemple –que és la tercera, començant per baix, d'aquesta llista–, té un pressupost de 9.000 milions; la de Viena té un pressupost de 8.000 i escaig; el Teatre Nacional de París, l'Òpera de París té 9.000 milions de pessetes. El punt de referència, en aquest sentit, és el del Liceu –que vostès el veuen a l'última línia–, que és de 3.400 milions.

Dic això per afirmar una cosa que de vegades l'opinió pública no té present. Tothom diu: «Oh, tenim un gran teatre d'òpera a Barcelona homologable a qualsevol dels grans teatres d'òpera d'Europa». No és veritat; no és veritat, tenim un teatre d'òpera d'una ciutat mitjaneta amb una tradició mitjaneta d'òpera.

Però, per què diem això? Diem això per una raó: perquè el producte final que nosaltres donem és un producte final perfectament homologable, per exemple, amb l'Scala de Milà o perfectament homologable amb el teatre de l'òpera de Viena, per exemple. I quin és el miracle? Quina és la trampa que es genera al voltant d'això? M'explicaré molt breument.

Un teatre d'òpera, o el compres fet i llavors llogues tot l'equipament i tots els cantants, o és un centre de producció d'òpera, i aleshores els costos de producció, que són els realment creatius d'una òpera, que és que agafes una persona cap de producció, agafes una persona cap de direcció d'aquella obra, reinterpreten l'òpera, la intenten fer de nou i li donen, diguem-ne, el missatge propi de la creativitat cultural, això és el que és car. Nosaltres vivim de la creativitat dels altres i en aquest sentit seguim encara –i probablement no podem fer res més– aquella màxima del «inventen ells» i nosaltres anem fent la viu-viu.

Dic això per tenir l'autèntica dimensió del teatre d'òpera que tenim a la ciutat, que està fent un gran esforç de presència europea, que l'estem assolint, però que de fet els números ens porten cap a aquesta consideració. Després vostès veuran en les diverses columnes el percentatge de subvencions públiques, el percentatge d'entrades, de subvencions privades; ho podran analitzar amb més deteniment.

Tinguin present que aquesta dada que vostès poden veure, així..., una mica fora de lloc, del Covent Garden..., el Covent Garden en aquests moments està amb una greu crisi, amb una crisi molt profunda, que ve donada per un control dràstic que se li va fer, dels seus pressupostos, en el temps de la senyora Margaret Thatcher, i en aquests moments està amb greus problemes de supervivència. Dic això perquè es va intentar un model de gestió d'òpera, de teatre d'Amèrica del Nord i en aquest sentit està, ja ho dic, fora de la consideració normal dels altres teatres d'òpera.

Per tant, la nostra posició en el conjunt dels teatres europeus és la que és, i, segon, anunciar en aquesta cambra que amb la gestió en la qual coincideixen les diverses administracions, les que abans he esmentat, penso que tenim controlat en aquest moment el dèficit que es genera any rere any.

Una segona constatació: dir que el problema que arrossegàvem d'aquest dèficit històric va ser assolit per un acord, també, amb el mateix percentatge amb què cada institució havia assumit el seu pressupost ordinari, i en aquest sentit cal dir que, pràcticament, d'aquell dèficit i sobretot dels costos financers que significava aquell dèficit, cada institució n'ha assumit la seva part corresponent.

Dit això entrem ara en la tercera fase, que és l'objecte propi d'aquesta Proposició no de llei. Per què el teatre del Liceu es planteja fer una renovació i una adequació de les seves instal·lacions, amb el volum que això significa? Si em permeten, i si em permet el president, també els passaré un full amb uns gràfics, en els quals veuran, en cada gràfic, quin és el volum de metres quadrats que tenen els teatres d'òpera d'Europa, i veuran que el teatre d'òpera del Liceu és dels minúsculs teatres d'òpera que existeixen a Europa quant a superfície; és més, que en la proposta que l'arquitecte senyor Ignasi Solà-Morales va fer d'ampliació, que vostès veuran també en aquest diagrama, veuran que continua, el teatre del Liceu, amb unes dimensions absolutament minúscules.

Si vostès tenen ja aquest full, poden observar, per exemple, què significa el Covent Garden quant a espais; què sig-

nifica el Teatro Real de Madrid, al qual haurem de fer una referència molt forta, perquè vostès saben que fins ara Barcelona tenia el monopoli de l'òpera i de les temporades d'òpera estables, però que des de l'empenta que va donar el ministre Solana a la ciutat de Madrid –al meu entendre d'una manera absolutament indiscriminada–, no en va tenir prou amb projectar els grans cabals cap a la ciutat de Madrid, sinó que a allò que a Barcelona podia ser significatiu també va intentar projectar-hi, al meu entendre, una competència injusta i anacrònica, que és que en un teatre que no servia per fer-hi teatre d'òpera s'han gastat milers de milions de pessetes per tirar endavant el Teatro Real de Madrid. I aquí tenen vostès: quan se'ns acusa de «faraònic» el projecte que nosaltres proposem del teatre del Liceu, vostès han sentit alguna crítica sobre el «faraònic» del Teatro Real de Madrid? I si vostès volen entendre què significa la tradició operística de la ciutat de Barcelona en el conjunt de l'Estat, hauríem d'entendre que la situació en què està el Liceu en aquests moments és en una situació d'absoluta indefensió en aquest sentit; almenys aquesta és la meua opinió, que sé que comparteix el meu Grup, i que també comparteixen les institucions que en aquest moment es fan càrrec del teatre del Liceu.

Evidentment que el projecte que es proposa..., el projecte total puja 9.000 milions de pessetes, i nosaltres mateixos, amb un grau de responsabilitat que ens honora, diem: «això és massa». En aquests moments el Teatro Real de Madrid porta invertits més de 22.000 milions de pessetes i encara no és operatiu, i encara no és operatiu.

Aleshores, en aquest sentit, quins són els grans conceptes que giren al voltant d'això? Primer, la gradualitat: evidentment que no hi podem aplicar 9.000 milions de pessetes, però no perquè el teatre del Liceu no s'ho mereixi, sinó perquè no podem, i altres que no s'ho mereixen tant ja els tenen invertits allà. Per tant, una gradualitat no davant d'un cert faraonisme de les obres, sinó una gradualitat perquè creiem que no tenim els recursos suficients.

I onensem adequar aquestes prioritats? Primer, lògicament, a l'escenari; si vostès coneixen el teatre d'òpera actual del Liceu sabran que les portes d'entrada del teatre del Liceu són absolutament inoperants perquè hi puguin entrar les produccions volumètriques que en aquest moment s'hi fan; i és de vergonya veure per on s'entra per entrar la producció en el teatre del Liceu. No només això, sinó que les mateixes portes són absolutament fora de mida de cara a la seguretat i a una evacuació en un moment d'accident.

Per seguretat, per producció es necessita lògicament això, però és que a més a més es necessita un teatre d'òpera en la seva visió integral de teatre d'òpera, que no consisteix només en música, i que no consisteix només en teatre, que no consisteix només, d'una manera parcial, en escenificació, sinó que és una festa anar a l'òpera –és una festa anar a l'òpera–, i, per tant, es necessita un conjunt d'instal·lacions que permetin això.

I, aleshores, una de les acusacions que s'han dit és que volen fer una ampliació on tot seran oficines i on el director

tindrà un despatx..., que no pot ser, perquè és massa gran, hi ha massa metres. Jo em permetré distribuir a les senyores diputades i als senyors diputats –si el president em dóna permís– dos gràfics en els quals es veurà: en el primer, la relació entre escenari i espais que no són escenari en els diversos teatres d'òpera, i després un altre gràfic on es veuran els espais de vestíbuls i de *foyers* que tenen els teatres d'òpera amb referència al nombre de localitats, i veuran, amb el projecte que es fa, com queda el Liceu després d'aquest projecte, i s'adonaran que continuarem sent un teatre digne, perquè la tradició ho és, perquè el nivell cultural així també ho és, però quant a infraestructura continuarem sent un teatre d'òpera d'un nivell justet en el conjunt de l'Estat espanyol.

Per tant, què es proposa el teatre en aquests moments? Es proposa, primer, la seguretat: estem en uns nivells de deteriorament de la seguretat considerable. Segon, l'escenari: és un escenari encara pensat amb la filosofia dels teatres dels centres parroquials, amb aquells decorats que pujaven i baixaven, i l'espectacle de l'òpera ha canviat absolutament en aquests moments. I, tercer –i ens sembla que aquesta és l'aportació que la nostra generació podria fer al teatre–, és no fer obres de luxe, sinó comprar aquells terrenys que avui podem comprar, perquè una generació posterior, sobre això, hi pugui fer les ampliacions pròpies d'un teatre d'òpera amb dignitat en una ciutat com Barcelona i amb una cultura, com la catalana, de la qual nosaltres formem part.

Per tot això, quins són els problemes reals que hi ha quant a l'expropiació? Si em permeten, els donaré una colla de dades. Primer, de tot el que és el pla del Liceu, s'han d'expropiar trenta-tres locals d'activitats econòmiques i vint-i-sis habitatges. Cal dir que, dels vint-i-sis habitatges, vuit ja han firmat l'acord amb el Liceu, i tres estan a punt de firmar-lo i no el fem perquè no hi ha diners per pagar les indemnitzacions i, com les senyores diputades i els senyors diputats saben, un pot arribar a un acord en aquest sentit en la mesura que té disponibilitat econòmica, i és impossible arribar a un acord si no té aquesta disponibilitat que encara no tenim.

Per tant, ens sembla que ara es dóna l'ocasió, per raons urbanístiques, per raons d'aprovació del programa, per raons de concordança institucional de totes les forces polítiques que estan presents en aquestes institucions, per aconseguir alliberar aquest espai per convertir-lo en públic; no fer-hi res més, atendre l'escenari i atendre les qüestions de seguretat, les més peremptòries, i en aquest sentit cal dir que el pressupost avaluable és de 6.000 milions de pessetes.

Vostès coneixen els pressupostos d'institucions culturals que s'estan fent en aquests moments al nostre país i sabran que 6.000 milions de pessetes per al Liceu no és cap bestiesa. És més; totes les institucions culturals del país malden per trobar una institució que tingui una projecció europea important i hem volgut buscar o un museu, o un auditori, o alguna cosa que pugui donar una dimensió internacional de la nostra cultura; el Liceu la té, i la té en potència, i la té amb una certa facilitat, per tant, el Liceu creu que destinar

aquest volum de diners a aquest tipus d'activitat és un mínim prou digne com el que es mereix aquesta mateixa activitat que anem seguint.

És per tot això, per les mesures de gradualitat, per les mesures de conveniència, que el nostre Grup, per un cantó, agraeix que s'hagi formulat aquesta Proposició no de llei, perquè ens permet també, a aquest Grup, intentar conèixer dades que poden ajudar a concordar més, tots plegats, en aquesta situació, i de debò que ho agraiem al Grup Popular. Però també demanem que s'entengui que l'esforç que estan fent les institucions no pot ser menysvalorat en aquest moment, i no vull fer un victimisme fàcil, ni vull fer greuges comparatius. En el moment que a la ciutat de Madrid, que no té tradició operística –i que vostès saben la importància que és tenir tradició operística perquè un teatre d'aquests pugui funcionar–, se li aboquen milers de milions de pessetes, nosaltres, que ja formulem les qüestions a un nivell de mínims, crec que no és bo passar el ribot per convertir-ho encara en més mínim.

El Liceu és una institució, en aquest sentit, emblemàtica, és una institució fonamental per al mateix orgull ciutadà i per al mateix orgull cultural de la nostra ciutat, i creiem que les dimensions en què s'ha situat el projecte de reforma, que ha estat avaluat per totes les institucions que el sustenten, no demanen en aquests moments un abaixament, sinó una gradualitat.

Per tot això, senyor president, li avanço que el posicionament del nostre Grup serà votar en contra d'aquesta proposta, tot agraïnt la seva presentació a aquest Grup.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, honorable senyor Rigol.

Passem, doncs, ara a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada... (*El Sr. Font demana per parlar.*) Sí, un moment, si us plau. Ha estat rebutjada per 1 vot a favor, 15 en contra i 2 abstencions.

Sí, el senyor Font...

El Sr. FONT: Senyor president, per a una brevíssima explicació de vot..., donat que hem canviat l'orientació del vot..., havíem anunciat l'abstenció...

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. FONT: Simplement dir que havíem pensat de mantenir-nos al marge de la votació, donat que és un tema que genera conflicte i polèmica a la ciutat i que consideràvem que s'havia de dilucidar en el marc dels organismes del Liceu.

Tanmateix, donada la informació, l'abast de la informació que ha plantejat el diputat Rigol i el seu sentit, nosaltres hem de manifestar que estem plenament d'acord amb l'orientació i els punts que ell ens ha manifestat, per la qual cosa ens ha semblat que era bo i prudent canviar el vot en el sentit de votar negativament a la Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Proposició no de llei sobre la fiscalització de la destinació dels fons procedents del Conveni Generalitat-Estat per a la normalització lingüística, dels anys 1990 i 1991

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt marcat aquí amb el número 1: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la fiscalització de la destinació dels fons procedents del conveni Generalitat-Estat per a la normalització lingüística. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president, per presentar la Proposició no de llei.

El tema de la normalització lingüística, i concretament de les despeses del Govern en matèria de normalització lingüística, és un tema que ha sigut recurrent en el marc del plenari de la Comissió, o en els marcs parlamentaris del Parlament de Catalunya i que s'ha tractat en diferents ocasions en un i altre sentit. Hem de dir que el Grup nostre va tenir una preocupació respecte a aquest punt des de fa ja alguns anys i, concretament, quant al conveni o el marc firmat entre la Generalitat i l'Estat per destinar uns fons a la normalització lingüística del català, aplicats l'any 1990 i 1991.

La Proposició no de llei intenta mirar d'esbrinar o establir el mecanisme pel qual intentem esbrinar i veure amb claredat en què s'han gastat aquests fons que van venir de l'Administració de l'Estat a la de la Generalitat, durant els anys 90 i 91, i que havien d'estar destinats fonamentalment a normalització lingüística. He de dir que el volum dels fons destinats a aquests dos anys –com tothom sap– va ascendir a 7.000 milions de pessetes i que es van ingressar tots. És a dir, aquests són uns milions que, en diferents dates, en el transcurs d'aquests anys es van ingressar íntegrament a partir d'unes parts proporcionals que es van establir per acord entre el Departament d'Economia i Finances i l'organisme que admetia aquests fons o que cedia aquests fons, en parts mensuals i amb una distribució que podem dir que, en finalitzar l'any 91, pràcticament estaven ingressats en la seva totalitat, potser faltava alguna part, però pràcticament en la seva totalitat.

Hem de dir que la negociació per a la cessió d'aquests milers de milions va ser una negociació dura, va ser una reivindicació inicialment plantejada pel president de la Generalitat, Jordi Pujol, respecte a un greuge històric en relació amb la llengua catalana, que els grups parlamentaris, particularment el nostre, va considerar en aquell moment que s'havia de donar suport a aquesta reivindicació i va participar en la negociació, que –ho reiterem– va ser dura i difícil, però es va aconseguir, i, particularment, també he de dir que algun dirigent del meu Grup o del meu Partit, concretament el nostre secretari general, Raimon Obiols, va tenir un paper personal i preponderant en aquesta negociació, per a la qual va fer diferents viatges a Madrid de cara a interessar-se respecte a aquest punt.

Hem de dir que finalment es va aconseguir i es va signar un conveni que tenia aquest suport, com deia. Els que varen signar el conveni en concret varen ser, pel Govern de la Generalitat, com a representant, Miquel Roca i el conseller Guitart, i per l'Administració de l'Estat, el llavors ministre Almunia.

Després d'haver firmat aquest conveni i d'haver ingressat tots els fons procedents d'aquest conveni, es va obrir un interrogant cap a finals de 1991 i primers de 1992, era un interrogant fundat, important, sobre en què s'estaven gastant o s'havien gastat aquests fons.

A l'extrem que de la mà del nostre Grup, de nou, interessant-nos pel tema, el febrer del 92 vàrem emetre un informe sobre l'ús d'aquests fons un cop alguns diputats del nostre Grup es varen desplaçar al Departament d'Economia i Finances per mirar d'esbrinar en què s'havien gastat aquests diners, si s'havien gastat realment en normalització lingüística, i mostràvem, el febrer del 92, és a dir, un cop ja havien passat els anys 90 i 91, als quals s'aplicava la despesa, que tan sols es podia documentar, respecte a despesa amb càrrec a aquests fons, un 29% del total de 7.000 milions de pessetes; encara que calia dir que una bona part d'aquest 29% eren despeses que no feien una referència clara a normalització lingüística o despeses que s'intuïa que podien haver estat perfectament ubicades en el pressupost ordinari del Departament de Cultura i no necessàriament en el pressupost o en la dotació corresponent al conveni Generalitat-Estat.

Aquesta observació, o aquest intent d'esbrinar en què s'havia gastat, ens va portar a dues tesis o dues observacions, que alguns van considerar que eren agosarades, però que a nosaltres ens segueixen preocupant encara avui, que és que, respecte al volum de 7.000 milions, es podien haver produït dos fets, en una bona part d'aquests 7.000 milions, que és que en una part no s'haguessin gastat i que en una altra part s'haguessin gastat per a altres finalitats que no la normalització lingüística.

Un cop vàrem formular aquests interrogants en el marc d'una interpellació al Parlament, el Govern de la Generalitat va emetre al Parlament un informe respecte a l'ús d'aquests milers de milions, és un informe molt llarg, molt extens, molt exhaustiu, molt detallat, certament, de moltes pàgines; però que, des del nostre punt de vista, té un inconvenient fonamental i essencial per fer llum sobre l'ús d'aquests milers de milions, que és que les dades documentades o les dades emeses pel Departament de Cultura no permeten el seguiment pressupostari; no podem fer la verificació de la informació que emet el Departament de Cultura pel fet que en cap moment hi ha la documentació o les referències pressupostàries necessàries per veure, per exemple, si les despeses que ens proposen en l'informe són despeses a càrrec d'aquests 7.000 milions, específicament o bé són despeses simplement ubicables i extretes en el marc del pressupost ordinari que any rere any ve aprovant i gastant el Departament de Cultura.

Sent que aquest seguiment pressupostari no es podia fer i sent que ens semblava a nosaltres que era estrictament ne-

cessari, de cara també a les persones que han seguit aquest tema i que treballen a les oficines d'ensenyament del català o de normalització lingüística, i sent que també hi havia hagut alguna controvèrsia en el marc del Consorci de Normalització Lingüística, ens va semblar, a nosaltres, que era necessari prosseguir una acció parlamentària en aquest terreny per fer llum sobre l'ús i la verificació de les dades que el Departament de Cultura havia subministrat i que, per tant, ens tocava ara fer una doble iniciativa: o bé analitzar de nou tots els expedients ubicats en el Departament d'Economia i Finances a càrrec d'aquests 7.000 milions per verificar que la informació és correcta; o bé encarregar, donat que l'interrogant subsisteix, a algun ens de l'Administració o a algun ens prou fiable per a tothom, com podria ser la Sindicatura de Comptes, un informe de fiscalització d'aquests fons perquè, un cop emès, pogués quedar clar i sense cap dubte que la informació remesa al Parlament pel Departament de Cultura era la correcta. Ens sembla, a nosaltres, que és necessari com a corollari d'aquest punt, perquè els interrogants que havíem plantejat o decretat a l'inici de la intervenció en el Parlament, l'interès nostre d'intervenir al Parlament respecte a aquest punt, avui encara subsisteixen, i nosaltres els voldríem veure tancats.

I és per aquestes raons que demanàriem a les senyores i els senyors diputats una votació favorable perquè la Sindicatura realitzi l'informe sobre l'ús d'aquests fons, i puguem verificar efectivament que la informació que ens han donat és la correcta.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. No hi ha presentada cap esmena a aquesta Proposició no de llei, per tant, ara correspon el posicionament dels diversos grups. El senyor Pujol té la paraula, pel Grup Popular.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular manifesta la seva preocupació pel fet que, provocat pel retard en la signatura del conveni Generalitat-Estat en matèria de finançament de la política de normalització lingüística per als anys 90 i 91, el control parlamentari sobre l'ús d'aquests 7.000 milions de pessetes sigui, al nostre entendre, escàs. Tenint en compte que bona part d'aquests 7.000 milions de pessetes es destinen a promoció de l'ús del català en els mitjans de comunicació i el seu foment a la societat civil, és una exigència mínima disposar d'una informació comptable amb les màximes garanties d'independència i rigor. Es tracta d'un fons en un sentit molt finalista, on, per raons de legalitat i de prudència política, totes les mesures de control són adients. Tenint en compte els interessos en joc, quan parlem de promoció des de qualsevol punt de vista dels mitjans de comunicació, és un bon exemple de sensibilitat democràtica reduir al màxim les possibilitats de sospitar d'un ús partidista d'aquests fons per afavorir opcions editorials al marge dels criteris professionals.

Cal no oblidar que, en aquestes qüestions més importants, que és ser honest, és oferir-se a l'opinió pública amb unes condicions que ens permetin oferir com a més proba-

ble un comportament just i convenient a l'Administració dels cabals públics.

El nostre Grup votarà favorablement aquesta Proposició no de llei a debat, perquè entenem que cal evitar una polèmica que no seria gens profitosa per al futur de la nostra llengua, ans al contrari, podrien donar-se tot un seguit de sospites gens oportunes. El nostre vot favorable és, doncs, un vot a favor de la transparència i el rigor comptable, exigències que no poden ser refusades per aquesta Comissió i la responsabilitat de les quals correspon a la Sindicatura de Comptes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per posicionar-se, té ara la paraula l'il·lustre representant d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Roc Fuentes.

(Pausa.) Molt bé, doncs, passem al següent Grup: el senyor Benach, d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, en principi, quan vam llegir la Proposició no de llei, no sabíem gaire el sentit que podia prendre i, evidentment que, de la lectura simple d'aquesta Proposició no de llei, se'n podien deduir diverses coses. En tot cas, l'explicació del diputat senyor Font al respecte ha estat prou aclaridora des del nostre punt de vista. I precisament s'ha enfocat des de l'òptica que nosaltres compartim, en aquest cas.

En tot cas, sigui com sigui, és cert que és bo que l'Administració sigui un mirall, i, en aquest sentit, entenem que la proposta, la Proposició no de llei que ha fet el Grup Socialista va en aquest sentit.

Per tant, anunciar el nostre vot favorable que, doncs bé, com més claredat millor, i, evidentment, donar-hi el nostre vot favorable i el nostre suport per tal que sigui una realitat.

Seria interessant que, a part del fet que avui això es pugui aprovar o no, quedés clar d'una vegada per totes què se n'ha fet, d'aquests fons, com ha quedat definitivament tota aquesta qüestió, i sobretot perquè en aquests moments i de cara al futur, hi ha un altre aspecte que en qüestió de normalització lingüística comença a ser preocupant, i és la participació dels ajuntaments en la política de normalització lingüística. Hi ha una reivindicació i una queixa per part dels ajuntaments, en el sentit que la Generalitat està posant pocs diners i que els ajuntaments estan fent un esforç molt important en aquest sentit; ja sé que una cosa amb l'altra no té gaire a veure, però en tot cas el que és evident és que si es dóna llum sobre aquests 7.000 milions que es plantegen en aquesta Proposició no de llei, i que van ser transferits, també probablement es pugui plantejar d'una manera clara, al futur com s'ha de plantejar quin ha de ser el paper de cada administració i, evidentment l'objectiu final, que, evidentment tots compartim, doncs, tingui moltes més possibilitats d'èxit.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre diputat senyor Benach. Ara, pel Grup de Convergència i Unió, el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I FORÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la intervenció del diputat

del Grup Socialista, que m'ha paregut ponderada, l'hagués entès i l'hagués interpretat potser amb una altra actitud si hagués estat feta, aquesta intervenció, abans de rebre el Parlament i rebre la mateixa Comissió bilateral de cooperació l'informe de l'ús que s'ha fet, justament, d'aquests 7.000 milions de pessetes. El senyor Font coneix perfectament l'informe, que va redactar ell —i amb més gent, suposo— quan es va interessar pel destí i l'ús d'aquests fons, i que, efectivament, com ell diu, en aquell moment només havia pogut esbrinar, aproximadament, el 30% de les despeses justificades.

Per tant, ell coneix també perfectament que el mateix Departament d'Economia i Finances, a les persones que es van personar per esbrinar què havia passat amb aquests 7.000 milions de pessetes, se'ls va dir que, efectivament, en aquells moments se'ls facilitava tota la informació dels documents comptables ja arxivats i pagats, i que se'ls advertia que quedaven tot un conjunt d'expedients que estaven encara en tràmit administratiu i que, per tant, hi hauria un document final en què s'informaria amb tot detall.

Efectivament, aquest informe, com molt bé ha acceptat el mateix diputat, ha dit que és un informe molt llarg, molt exhaustiu i molt complet. Per tant, jo crec que aquestes manifestacions per si soles es contradiuen amb la mateixa Proposició, amb la mateixa proposta que avui ens presenta en aquest Parlament.

Per tant, jo podria en aquests moments, perquè les senyores i els senyors diputats que no coneixen el tema es poguessin assabentar de les activitats i l'estructura d'aquestes activitats en què la Generalitat de Catalunya va invertir durant l'any 90-91, i és ben cert, actuacions compromeses l'any 91 que s'han estat acabant de liquidar l'any 92, com dic, podria permetre'm el luxe d'anar relatant cada una d'aquestes actuacions i a la vegada per grups, i, per tant, probablement es podrien fer una idea encara més exacta de com han estat distribuïts aquests 7.000 milions de pessetes. Però jo, com a diputat que en nom del Grup de Convergència i Unió he de presentar el posicionament a aquesta Proposició no de llei, crec que amb l'informe, com he dit, es demostra clarament que la Generalitat no s'ha apartat, en absolut, de la finalitat i dels objectius que marcava el conveni. El conveni estructurava l'actuació en aquests 7.000 milions de pessetes en cinc àrees d'actuació —en quatre àrees, a les quals se n'hi va afegir una altra—: l'àrea educativa, l'àrea de cultura, l'àrea de mitjans de comunicació, l'àrea d'administracions públiques i l'àrea social. I la Generalitat va distribuir aquests fons, aquests 7.000 milions de pessetes, en els dos anys, de tal forma que, a l'àrea educativa, hi va destinar aproximadament una quarta part; a l'àrea de les administracions públiques una altra quarta part; entre l'àrea de cultura i l'àrea de mitjans de comunicació, la resta, i 600 milions de pessetes a l'àrea social.

Podríem entrar a relatar, com he dit, i relacionar tota la sèrie d'actuacions que s'han finançat, totes les subvencions i tots els programes que han fet possible tirar endavant aquest conveni que el nostre Grup valora molt positivament,

igual que va valorar, al seu dia, l'esforç que havia fet tant el Govern central com el mateix portaveu —en aquest cas, del Grup Parlamentari al Parlament—, que ja se'ns ha explicat. I, per tant, és evident que hi va haver un esforç per tirar endavant aquest conveni i donar satisfacció a aquest greuge històric que el nostre país havia tingut en relació amb el suport a la normalització lingüística i al reforç de la nostra identitat, que només estava, fins aleshores només estava contemplat dins de la fórmula genèrica aprovada per al finançament de la totalitat de les comunitats autònomes.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, tot i que, com he dit, valora molt el resultat d'aquest conveni, molt positivament, creu que en aquests moments, la Generalitat, l'ús que n'ha fet, és el correcte i el prescrit en el mateix conveni, i que a més, com és lògic, l'Administració de la Generalitat, en tots els seus actes, les seves despeses estan absolutament intervingudes —totes i cada una d'elles—; la Sindicatura de Comptes actua també sobre els comptes anuals de la mateixa Generalitat i, per tant, creiem que el control i el rigor en la gestió i en l'administració d'aquests fons només ha estat el normal, com es duu a terme amb els altres mils de milions que gestiona el nostre Govern.

Per aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passem, doncs, ara, a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 7 vots a favor i 12 en contra.

**Proposició no de llei sobre la conservació
del pont romànic de Vall-llonga i del pont
visigòtic de les Cases de Posada, de la
comarca del Solsonès**

Passem al segon punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la conservació del pont romànic de Vall-llonga i del pont visigòtic de les Cases de Posada, de la comarca del Solsonès, presentada pel Grup Popular. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup va presentar aquesta Proposició no de llei davant el perill que una vegada més es faci un greu perjudici al patrimoni històric català, per absència de criteris pel que fa a l'estudi de l'impacte que tenen les grans actuacions d'obres públiques, que poden arribar —en el cas de la construcció de pantans— a provocar pèrdues molt importants que només poden evitar-se amb una planificació molt rigorosa d'aquestes obres i de les accions prèvies dirigides a la preservació del patrimoni afectat.

La construcció del nou pantà del riu Cardoner afecta els ponts de Vall-llonga i Cases de Posada, ja que les seves actuals ubicacions seran cobertes per les aigües. Tanmateix, entenem que aquests dos ponts tenen valors històrics prou significatius per justificar una intervenció de la Generalitat per tal de garantir la seva conservació, sens perjudici de la necessària construcció del pantà sobre el riu Cardoner.

Per una banda tenim el pont de Vall-llonga, un pont romànic d'un arc, que és per aquesta raó un exemple únic a Catalunya, donada la tendència predominant en el romànic català a la construcció de ponts de més d'una arcada. Segons les nostres dades, la Generalitat de Catalunya garanteix la preservació d'aquest pont.

Una altra molt diferent és la situació del pont de Cases de Posada. Aquest pont és de més difícil datació històrica, però en destacaríem el fet que està construït amb dues arcades d'estil visigòtic, que poden representar un dels pocs exemples d'art visigòtic civil a casa nostra. Encara que aquesta sigui una possibilitat no confirmada, seria un greu exercici d'irresponsabilitat permetre la seva destrucció per efecte de les aigües del nou pantà del riu Cardoner.

Ara per ara, la Generalitat de Catalunya només garanteix la preservació d'un dels dos ponts, i entenem que aquesta tria, feta per raons pressupostàries, podria implicar la destrucció d'una part del patrimoni històric i arquitectònic català, en un context on semblaria que existeix una major sensibilitat per a aquestes qüestions. Seria contradictori, per exemple, incrementar la formació de la política responsable del control del patrimoni o desenvolupar un marc legislatiu de protecció i foment, si alhora, enfront d'un problema puntual, fem l'opció de justificar la destrucció de part d'aquest patrimoni per manca de diners.

Per altra banda, no seria una manifestació de solidaritat envers les comarques interiors tenir criteris de defensa del patrimoni diferents dels que es fan servir en altres indrets de Catalunya. Si aquest pont estigués en una gran ciutat i no en un poble de la nostra Catalunya interior —cas de Sant Llorenç de Morunys—, és evident que, abans de procedir a l'execució d'una obra pública que pogués afectar un element del patrimoni històric i arquitectònic local, s'hauria procedit a una recerca sistemàtica de les fonts del valor del bé immoble en qüestió. Sembla, segons les nostres dades, que aquesta recerca no s'ha fet, o s'ha desenvolupat de forma molt superficial, ignorant la possible significació visigòtica del pont de Cases de Posada. Una altra interpretació que explicaria el rebuig d'aquesta Proposició no de llei seria reconèixer que el Consell Executiu assumeix de forma conscient la destrucció de part del patrimoni català.

Tot això implica una despesa, però no una despesa exagerada; seria important si es fessin servir mitjans privats per procedir a aquest trasllat; tanmateix, cal recordar a aquesta cambra que és possible, mitjançant conveni amb les forces armades, procedir a aquest desplaçament amb uns costos molt més baixos, per part dels cossos tècnics especialistes, sense aquesta limitació econòmica.

El futur d'aquests ponts depèn només d'una decisió política d'aquesta cambra, i amb aquesta finalitat jo els demanaria la votació favorable a aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

És que el representant d'Iniciativa per Catalunya vol posicionar-se? (*Pausa.*) El senyor Roc Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. Breument, perquè crec que les paraules del portaveu del Grup Parlamentari Popular han estat prou eloqüents; nosaltres pensem que mentre no s'aprovi la llei de patrimoni històric i cultural de Catalunya, la llei del nostre patrimoni, és bo que el Parlament porti a terme actuacions per impulsar l'acció del Govern de cara a protegir, a conservar, a defensar, a recuperar, si s'escau, el nostre patrimoni, com és el cas –entenem– d'aquesta Proposició no de llei.

Per tant, ens sembla que és adient que fem aquest requeriment al Consell Executiu i, en conseqüència, nosaltres hi votarem favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Ara, per Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Res més a afegir del que ja s'ha dit; només anunciar el vot favorable, també, a aquesta Proposició.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, i gràcies també per la seva brevetat. Té la paraula ara el representant del Grup Socialista, el senyor Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable. Entenem que la situació que planteja la Proposició no de llei és el tipus de situacions que haurà de mirar de garantir, respecte a la seva solució, la llei de patrimoni, que es veurà properament en el Parlament, que mentre no gaudim d'aquesta llei ens ha semblat que era bo interessar-nos també per la pervivència d'aquests dos ponts, amb una eventual decisió sobre el seu trasllat o la solució tècnica que s'hi consideri més adient, raó per la qual votarem favorablement la Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, el senyor Serra, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. SERRA: Moltes gràcies, senyor president. La Proposició no de llei que ha presentat el Grup Popular, que fa referència a dos ponts –concretament, diuen, diu el Grup Popular–, romànic, el de Vall-llonga i, l'altre, visigòtic, que estan situats a la comarca del Solsonès, concretament als municipis de Navès i Guixers, que han d'estar envaïts per la construcció d'un embassament, que és la Llosa del Cavall, segons sembla ser, segons informacions del mateix Departament de Cultura, aquests dos ponts –no per treure'ls importància, que en tot cas tenen importància històrica i cultural– no són ni romànics –sembla ser– ni visigòtics. Per tant... A part d'informacions que he vist que mancaven al Grup Popular, aquesta podria ser una informació que podrien continuar buscant. I, en aquest cas, concretament, com a persona

del Solsonès, els respecto i, si més no, suposo que heu vist que se'n deia l'embassament de la Llosa del Cavall, i jo em dic Joan Serra Caball; per tant..., vull dir que afecta part de la meua història, aquest embassament, per tant, vull dir que m'ho puc conèixer amb una certa seguretat.

Una vegada dit això, he de dir que no és veritat que les administracions descurin aquest tema i m'ha semblat que hi donava un to de seriositat i gravetat exagerat. Quan l'any 1981 –en aquests moments fa dotze anys– l'ajuntament de Navès –diguéssim, responsable polític de la conservació del patrimoni cultural del seu municipi– quan s'adreçava al president de la Generalitat demanant el canvi d'ubicació d'un pantà que estava pensat fer a la riera que passa per Navès, passar-lo al riu Cardoner, Llosa del Cavall, ja feia referència –en aquell moment, l'any 1981, concretament el 12 de gener de 1981–, en una carta escrita al president de la Generalitat, dient-li que la nova ubicació d'aquest pantà afectaria dues obres històriques i artístiques, concretament el pont de Vall-llonga i el pont de les Cases de Posada; concretament, dic: Navès, 12 de gener de 1981.

A partir d'aquí, quan va sortir el projecte a exposició pública del Departament d'Obres Hidràuliques de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Sant Llorenç de Morunys també, l'any 1987, va fer un ple demanant el trasllat dels ponts romànics de Vall-llonga i les Cases de Posada. Concretament, l'Ajuntament de Guixers, també, el setembre de 1987, demanava el trasllat i deia on es podria ubicar, també, el pont a què fa referència aquesta Proposició no de llei. El Consell Comarcal del Solsonès, el setembre del 1987, aprofitant l'exposició pública, també demana el trasllat i la nova ubicació dels ponts romànics de Vall-llonga i les Cases de Posada, afectats per la nova construcció d'aquest embassament. Per tant, aquí es podria demostrar que, com a mínim, les administracions responsables de vetllar pel manteniment i el respecte dels monuments històrics i culturals de la comarca del Solsonès han fet allò que calia. Però, a part això, en aquest cas concretament, com en qualsevol obra pública d'embassament, hi ha partides pressupostàries per aplicar a la conservació i al manteniment de l'art i de la cultura, que es poden veure afectades per aquest nou embassament, i la Direcció General d'Obres Hidràuliques, en aquests moments –en aquests moments– està fent el projecte del trasllat dels dos ponts, que té previst fer l'any 1993.

Per tant, donada la gravetat i el to, prou correcte –prou correcte– que ha fet el Grup Popular, però sí que semblava ser que tant les administracions locals, comarcals, com la mateixa Generalitat de Catalunya havien descurat o podien haver descurat la conservació d'aquests dos monuments d'art romànic, visigòtic o medieval, és igual, però en tot cas en bon estat, i amb tota seguretat s'han de mantenir, jo no sé si la informació que li he donat li podria fer canviar l'opinió i, per tant, doncs, replantejar-se –plantejar-se, més ben dit– la retirada d'aquesta Proposició no de llei.

En tot cas, si no és així, nosaltres, com s'ha demostrat, estem plenament d'acord amb el manteniment –des de l'any

81—, trasllat i conservació d'aquests dos ponts. La Direcció General d'Obres Hidràuliques, l'any 93 —en aquests moments—, està realitzant els projectes per al trasllat, d'acord amb els ajuntaments afectats, Sant Llorenç, Guixers, Navès, i amb el mateix Consell Comarcal del Solsonès. Per tant, dic, davant de l'interès posat per les mateixes administracions, demanaria al Grup Popular, si és que la manté, però si és que la manté, nosaltres proposaríem que hi votéssim en contra, tot i que —com s'ha demostrat— estem plenament d'acord amb el manteniment i la conservació, però donada la manca d'informació, jo penso que no és correcte instar un govern que faci una cosa que en aquests moments està fent.

Per tant, demanaria al Grup Popular que s'ho plantegés i, si no és així, sentint-ho molt, hi votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. (*El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.*) Sí, il·lustre senyor Pujol, té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, és que des d'un punt de vista pragmàtic, si demanem el que ja està fet no entenc per què he de retirar la Proposició no de llei, i no entenc per què el Grup de la majoria ha de votar-la en contra. O sigui, si aquests ponts, tant l'un com l'altre, tenen garantida la seva conservació i, per consegüent, no es destruiran, la Proposició no de llei aquesta ja ha assolit el seu objectiu i, per consegüent, a mi em sembla que votant-la favorablement no s'ha de fer res més.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a la votació... (*El Sr. Serra demana per parlar.*) Sí?

El Sr. SERRA: No sé si em correspon, però en tot cas...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Serra...

El Sr. SERRA: No dic que estigui fet, sinó que s'està fent, però en tot cas jo demano això pel poc rigor, pel poc rigor informatiu, i més que res per l'oportunitat del temps i per la desconexió del tema: si més no, fins i tot la Proposició no de llei estava presentada com a «Casas de Parada», no sé si és un error de transcripció o simplement és un problema de desconexió del territori, que se'n deia «Cases de Posada», simplement ho dic per això.

És a dir, després de dotze anys de treballar en un tema, és sorprenent, com a diputat i com a membre i ciutadà de la comarca del Solsonès i preocupat per aquest tema, que ara se'ns presenti aquesta Proposició no de llei. En tot cas, això segurament que es podia fer a través de preguntes, i a partir d'una informació més exhaustiva no hauria sigut necessari presentar aquesta Proposició no de llei.

Malgrat que és personalment lliure de fer el que ell cregui, vull dir, no...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passem, doncs, a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 6 vots a favor i 12 en contra.

Proposició no de llei sobre la construcció del pavelló esportiu de l'Institut de Batxillerat Màrius Torres, de Lleida

Passem al punt 3, que és el quatre de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de llei sobre la construcció del pavelló esportiu de l'Institut de Batxillerat Màrius Torres, de Lleida. Com que aquesta Proposició no de llei ha estat presentada per diversos grups, és que hi ha algú que és portaveu de tots els altres o cadascú presentarà el seu punt de vista en aquest aspecte? (*Pausa.*) No hi ha cap portaveu? En tot cas, doncs, aleshores, per ordre de tal com està escrit, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. El 18 de setembre de 1991 se signava un protocol —concretament el signaven el secretari general de l'Esport de la Generalitat, el senyor Josep Lluís Vilaseca, i el secretari general del Departament d'Ensenyament de la Generalitat, aleshores el senyor Josep Grifoll— pel qual s'intercanviaven uns terrenys i unes obres que, sintetitzant-ho, i a resultes del qual l'Institut de Batxillerat Màrius Torres, de Lleida, acceptava cedir un annex del centre, un annex conegut com a Casa del director o Casa dels conserges, on en aquell moment s'impartien classes de plàstica i música, per tal que s'utilitzés com una residència de tecnificació esportiva i a la vegada, en contrapartida, l'Administració es comprometia a fer les obres d'un nou pavelló esportiu per a aquest centre educatiu.

Tot i que en el protocol queda a bastament clar que són tres els anys que hi ha per al termini de la construcció d'aquestes obres, i per tant encara no hem complert aquest termini, el que sí és evident és que mentre la residència de tecnificació esportiva, si no m'equivoco —i en tot cas espero que una manca d'informació en aquest sentit no sigui motiu per al rebuig de la Proposició—, és destinada a una vintena d'alumnes —vint-i-vuit residents, perdó, vint-i-vuit practicants d'esport d'elit—..., mentre això ja està fet, inaugurat i en utilització, en canvi, les obres del pavelló esportiu de l'Institut de Batxillerat Màrius Torres, de Lleida, encara no s'han iniciat; i, en aquest sentit, la sensació que hi ha en el Consell Escolar del centre, tant per part de professors d'alumnes com de pares d'alumnes, és que s'ha «primat» l'esport d'elit —a aquests vint-i-vuit residents— per damunt de l'esport de base, els 1.400 alumnes que hi ha en aquest institut.

Com que, a més a més, tot i que en el protocol directament no consta, en les negociacions orals s'havia establert que ambdues construccions havien de començar, d'una manera o altra, paral·lelament, és per aquest motiu que presentem aquesta Proposició no de llei, per instar el Govern que en el decurs d'enguany s'iniciïn les obres de construcció d'aquest pavelló esportiu de l'Institut de Batxillerat Màrius Torres, de Lleida, i que d'una manera o altra es trenqui aquesta discriminació negativa a favor de vint-i-vuit esportistes i en contra de 1.400 estudiants.

Aquesta Proposició no de llei, que sorgeix d'una petició del mateix Consell Escolar del centre, va ser signada per

tots els grups de l'oposició... He de fer aquí un parèntesi: no va ser signada pel Grup d'Iniciativa, no per manca de voluntat del Grup d'Iniciativa, sinó que per una entesa, un malentès dels resultats electorals de Lleida, el Consell Escolar en qüestió es va dirigir als tres grups que tenen diputats per Lleida i són a l'oposició, però em sembla que en tot cas el Grup d'Iniciativa, si no hi hagués hagut aquesta excepció, sorgida d'aquest Consell Escolar, no hauria tingut cap inconvenient a signar-ho. I, evidentment davant d'aquesta Proposició no de llei, es poden dir tres coses: que no és el moment oportú i adequat, que em sembla que no es podrà dir; es podrà dir també que no hi ha la dotació pressupostària convenient, que en tot cas hi ha un protocol, un protocol que ho signa i que exigeix dotació pressupostària, i es podrà dir que ja s'està fent.

Esperem, en tot cas, que es digui aquesta tercera cosa, que el «ja s'està fent», ni que sigui metafòricament, sigui veritat i, per tant, que es faci en el decurs d'enguany l'inici d'aquestes obres i que els estudiants, especialment de l'Institut Màrius Torres, de Lleida, al més aviat que sigui possible, disposin d'aquest nou pavelló esportiu i que s'acompleixi la reciprocitat d'aquell protocol que esmentàvem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Abans de passar al posicionament dels grups no signants, donaríem la paraula, si és que ho creu convenient, al senyor Pujol, del Grup Popular.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, els pactes són servituds, aquesta és la màxima de la lleialtat en les relacions interadministratives entre les institucions públiques i entre aquestes i la societat civil, que garanteix la viabilitat de la mateixa dinàmica socio-econòmica.

Si els pactes no tinguessin cap validesa coercitiva sobre els comportaments dels agents, llavors estaria en perill la mateixa supervivència de l'estat de dret. Podem discutir l'oportunitat del protocol de cessió de l'anomenada Casa del director a l'Institut de Batxillerat Màrius Torres –nosaltres no ho fem pas–, però seria una possibilitat legítima. Allò que no és raonable és, una vegada signat el conveni, que el Govern de la Generalitat es limiti a incomplir les seves obligacions lliurement pactades; el fet és que per aquest incompliment tenim un gimnàs adaptat per fer funcions de biblioteca i centre de suport didàctic, i encara no tenim les instal·lacions que havien de recollir les activitats esportives de l'Institut de Batxillerat Màrius Torres. Tenim ara un centre docent que s'ha trobat, per obra i gràcia de la Generalitat de Catalunya, en una situació pitjor a l'existent abans de la signatura de l'esmentat conveni.

La praxi de signar convenis i després no executar-los ha esdevingut amb els anys una pràctica habitual en les relacions interadministratives, com ha estat denunciat de forma reiterada en aquesta cambra. No entenem com a signe positiu que aquesta tendència es faci extensible a altres àmbits

de la nostra societat, i el cas que ha estat denunciat en aquesta Proposició no de llei a debat aniria, per desgràcia, en aquesta direcció.

Per aquestes raons, el nostre Grup anuncia el seu vot favorable, ja que és signant d'aquesta Proposició no de llei, i demana el vot favorable dels grups no signants.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Socialista, el senyor Cadevall té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Sí, però molt breument, senyor president. El nostre Grup vol fer constar que valora de forma important la qualitat de l'ensenyament públic, i que en aquest cas aquest incompliment provoca que no hi hagi unes instal·lacions esportives adequades; ens sembla que això és llàstima, perquè l'educació física i l'esport a l'escola tenen un valor pedagògic important; tenen importància també des del punt de vista de la salut i del desenvolupament dels nois i noies, i joves, i també des del punt de vista de fomentar l'esport de base, que és tant o més important que el d'elit.

Des d'aquest punt de vista ja seria necessari, doncs, demanar això, però si a més a més –com s'ha dit– hi ha un compromís encara és molt més important. Per tant, doncs, no cal dir que el nostre Grup demana el vot a favor d'aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Per posicionar-se ara, té la paraula el senyor Roc Fuentes, d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. També amb brevetat, tota vegada que el senyor Bargalló, amb l'amabilitat que el caracteritza, pràcticament ha explicat ja la meua posició.

Nosaltres, certament, no vam signar aquesta Proposició no de llei, perquè per una confusió no se'ns va plantejar la signatura, però en tot cas hi estem completament d'acord. Nosaltres pensem que *pacta sunt servanda*, els convenis i els pactes s'han de complir, en aquest cas és imperatiu que això es faci per a la bona qualitat de l'ensenyament, que té com un dels elements també importants l'educació física, la formació física, i d'aquí que la necessitat d'iniciar ja aquest any les obres del pavelló esportiu de l'Institut de Batxillerat Màrius Torres, de Lleida, sigui d'urgència, i per tant és fonamental que ho demanem al Consell Executiu.

El nostre vot, com és obvi, serà favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes. Per Convergència i Unió, té la paraula el senyor Varela.

El Sr. VARELA: Moltes gràcies, senyor president. Bé, evidentment, el nostre Grup, que representa la Generalitat aquí, pensem realment complir els pactes, per tant (*remor de veus i rialles*)... Sí, sí, efectivament, durant aquest any 93 aquest acord es complirà, per tant no es pot dir –com han dit els il·lustres diputats– que el pacte s'ha incomplert, perquè el termini de tres anys encara és vigent i el compromís del Departament és que a l'inici del curs 94-95 aquesta sala escolar, aquest pavelló esportiu del Màrius Torres estarà acabat, i, en conseqüència, el pacte, el protocol d'acord de volun-

tats, que es firmà —com ha dit el diputat senyor Bargalló— el 18 de setembre del 91, estarà acomplert.

Per altra banda, purament com a informació als il·lustres diputats, jo els haig de dir que actualment les instal·lacions esportives del Màrius Torres, que estan tres instituts al voltant del camp escolar de Lleida, són suficients i molt dignes per fer tota la pràctica esportiva; és a dir que no estan en unes condicions a precari sinó en condicions dignes. Que aquest pavelló és necessari i que millorarà la pràctica esportiva? Evidentment, i per això es va signar; per això es va signar aquest protocol. Però, en qualsevol cas, sàpiguen que el Departament d'Ensenyament té la voluntat de complir aquest pacte, i, per tant, nosaltres com que no entenem justificada la Proposició no de llei, donat que el protocol encara s'acomplirà durant aquest any, nosaltres hi votarem en contra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Passem ara, doncs, a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 6 vots a favor i 12 en contra.

**Proposició no de llei sobre la neteja,
la vigilància, la conservació, la restauració
i l'excavació del castell de Montsoriu
(Selva) i el seu entorn**

Passem al punt 4: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la neteja, la vigilància, la conservació, la restauració i l'excavació del castell de Montsoriu, a la Selva, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, és prou conegut —i en aquest sentit alguna proposició no de llei més s'ha presentat que la tractem avui— l'interès pel patrimoni històric a Catalunya, és prou conegut que ha entrat la Llei en aquest Parlament i que ja està en tràmit, i penso que tots plegats hem fet la reflexió que aquest és un tema important i que cal, d'una vegada per totes, tenir un marc de referència.

Mentrestant, però, ens anem trobant amb casos que provoquen que es presentin pels diferents grups parlamentaris, i en concret pel nostre, proposicions no de llei sobre aspectes concrets, aspectes que afecten el patrimoni del nostre país i aspectes que a més a més l'afecten d'una manera molt important. En aquest sentit, hem presentat la Proposició no de llei sobre la neteja, vigilància, conservació, restauració i excavació del castell de Montsoriu i el seu entorn.

El castell de Montsoriu es troba situat al cim d'un turó de 650 metres d'alçada, a les estribacions del Montseny, dins el terme municipal d'Arbúcies. El Montsoriu, o Montsoliu, és, més que un estrep, una avançada del massís del Montseny cap a l'est; desfent-se de l'aresta que baixa des de les

Agudes, s'aixeca aquest puig cònic de 650 metres d'alçada, cobert de boscatge espesseït. Els seus declivis són de pendent molt pronunciat i en el seu cim està emplaçat el castell, que no es limita a la simple estructura de la fortificació roquera, sinó que assoleix un formidable desenrotllament. La magnitud de la fàbrica del castell ha estat més poderosa que la destrucció per abandonament, i encara avui, amb els sostres ensorrats i les parets esfondrades, ens mostra la totalitat del seu pla i forma un gran conjunt ruïnós, on es poden identificar els tres recintes escalonats que muntaven el seu sistema defensiu.

El primer document conegut on es cita aquest castell data de l'any 1002. Es parla d'un lloc anomenat Mont Cirici, a les valls d'Arbúcies i Breda; poc temps després, concretament a mitjans del segle XI, ja el trobem documentat pel Castell de Monsoriu. Dissortadament el pas del temps, la deixadesa institucional i la constant depredació d'excavadors furtius malmeten dia a dia aquest important vestigi del nostre passat. Donat que nombroses parts del castell amenacen esfondrament, que el treball dels excavadors furtius continua sense control tant en els fossats com en la capella, i que la brutícia de l'indret augmenta diàriament, així com els grafitis, i també tenint en compte que hi ha hagut un seguit de reunions i contactes amb les diferents parts de l'Administració catalana, amb el director general del Patrimoni l'any 85, el senyor Pladevall; l'any 87, una altra reunió amb l'assistència dels propietaris del castell, i en diferents reunions, és pel que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va decidir presentar la Proposició no de llei que avui substanciem.

La proposició no de llei consta de quatre punts i en el primer insta el Govern a començar de manera urgent la neteja del castell i els voltants; en el segon s'insta el Govern a establir una brigada fixa de vigilància i de control del patrimoni; en el seu punt tercer a redactar un pla de conservació i restauració del castell; i, finalment, en el punt quart, a redactar un pla d'excavacions de l'indret per ser executat des de principis del 1994.

Penso que l'explicació, tant en l'exposició de motius com en la Proposició no de llei, és prou clara, i fins aquí el meu parlament, en tot cas, demanant el vot favorable als diferents grups.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició no de llei hi ha presentades dues esmenes del Grup Popular. Per defensar-les, el senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, els fets denunciats a la Proposició no de llei a debat posen de manifest la manca de coherència i de programació de les actuacions en defensa del patrimoni històric-cultural del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Sense un control d'ofici per part del Departament de Cultura sobre el patrimoni històric, les actuacions mínimes de neteja i control i de l'estat de les estructures es produeix només a resposta d'una denúncia prèvia de les institucions i/o dels particulars. El nostre Grup considera una exigència mínima les demandes formulades.

Els punts 1 i 3 de la Proposició no de llei a debat, que nosaltres votarem favorablement, estan, per un cantó, en desacord amb l'esperit de control de la despesa que nosaltres en aquests moments de recessió econòmica intentem defensar. La inclusió d'un increment de les despeses corrents de personal, com es formula al punt 2, i l'avenç de les excavacions del castell de Montsoriu i voltants per a principis del 94 són demandes voluntaristes que no tenen en consideració la necessitat de limitar-ne, si s'escau, de reduir el pes del dèficit públic sobre les càrregues financeres que pateixen les administracions públiques i que tenen efectes molt negatius sobre el preu del diner i la competitivitat de la nostra economia.

La política cultural ha d'estructurar-se, en èpoques de crisi, d'acord amb criteris de priorització de les exigències que afecten de forma més directa el manteniment mínim del patrimoni. En conseqüència, per les nostres esmenes demanem la supressió dels paràgrafs segon i quart de la Proposició no de llei a debat; demanem votació, per tant, separada, d'aquests dos blocs de paràgrafs, 1 i 3, per una banda, i 1 i 2, per altra banda.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Il·lustre senyor diputat, és que se suposa que ja ha fet el seu posicionament, també, no? (*Pausa.*) Molt bé; doncs, llavors té la paraula el senyor Roc Fuentes, d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Proposició no de llei s'emmarca dins del conjunt de proposicions no de llei que els grups de l'oposició ens veiem obligats a presentar a fi i a efecte d'intentar impulsar l'acció del Govern per a la conservació del nostre patrimoni. Per tant, crec que els arguments ja els han donat amb escreix en altres proposicions del mateix ordre; només assenyalar que nosaltres votarem favorablement tots i cadascun dels punts d'aquesta Proposició no de llei –naturalment, també la votariem en el cas que s'acceptessin les esmenes que ha presentat el Grup Popular–, malgrat que considerem que tant el punt segon com el punt quart d'aquesta Proposició no de llei són perfectament assumibles perquè tampoc és forçós que això hagi de comportar més despesa, i, en qualsevol cas, pensem que aquestes actuacions han de ser prioritàries i existeixen dintre els pressupostos altres partides que, si s'escau, es podrien modificar per fer-los front.

Per tant –hi insisteixo–, nosaltres tant en un cas com en l'altre votarem favorablement aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes. Té ara la paraula el senyor Font, del Grup Socialista.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Per dir que el Grup Socialista votarà igualment a favor de la Proposició no de llei relativa al castell de Montsoriu. Voldríem citar alguna dada respecte a aquest punt publicada a la *Revista de Girona*, en un article firmat per Josep Maria Rueda i Jordi Tura, on parla d'un castell del qual es tenen les primeres dades de l'any 1002; és a dir, es tracta d'un element de patrimoni arquitectònic realment important, amb un conjunt de fites històriques que realment són llargues i molt importants

en la història del nostre poble. Des de l'any 70 un conjunt d'associacions força importants han vingut establint gestions i accions de cara a salvar Montsoriu d'un deteriorament profund, que d'altra banda avui apareix d'una manera realment accentuada si tenim en compte el contingut dels qui, d'una manera exhaustiva, l'han observat i l'han descrit.

Per exemple, en aquest article que els deia, diu, en un paràgraf que resumeix l'estat del castell en aquests moments, diu: «L'aspecte actual que ofereix Montsoriu és lamentable. A més del deteriorament produït pel pas del temps i la vegetació; el recinte emmurallat apareix ple de forats que van arribar a destruir zones excavades i que han inutilitzat per sempre àrees que, per la seva situació, haurien estat susceptibles d'intervenció arqueològica. Per altra, la gran magnitud d'alguns d'aquests forats ha arribat a posar en perill l'estabilitat d'importants estructures arquitectòniques del recinte sobirà, el sector, per altra banda, més castigat per aquestes actuacions.»

És a dir que la situació arquitectònica i infraestructural del castell amenaça una ruïna total, i, consegüentment, potser seria qüestió de donar solució o resposta a aquestes múltiples associacions i entitats públiques i privades que s'han interessat per la situació des de fa bastants anys, concretament des de 1970. I, consegüentment, ens sembla molt oportuna la Proposició no de llei, per la qual cosa la votarem favorablement.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Pel Grup de Convergència i Unió, té ara la paraula el senyor Micaló.

El Sr. MICALÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que per instar el Govern a fer un actuació sobre una construcció, el primer que ha de tenir és la propietat i en aquests moments el castell de Montsoriu és de propietat privada. De totes maneres he de dir que el Govern coincideix plenament que el castell de Montsoriu és un important patrimoni monumental del nostre país i, molt especialment de la comarca de la Selva interior. Jo diria més, diria que és l'emblema de la comarca. I, per tant, s'han començat ja a fer les primeres actuacions.

En primer lloc, s'ha treballat per tenir la propietat, i puc dir que en aquests moments el senyor Ribot, l'actual propietari, està totalment d'acord amb la donació al Consell Comarcal de la Selva. Només cal fer-ne la delimitació; però per fer aquesta delimitació s'ha hagut de fer, s'ha hagut d'aixecar un plànol topogràfic perquè degut als grans desnivells que hi ha en aquella zona es feia molt difícil poder fer la delimitació. Aquest plànol està fet, està marcat ja, i puc dir que les dades ja les té el notari per tal de fer les escriptures.

En segon lloc, s'ha encarregat a la Universitat de Girona, que en aquests moments ho està fent, el treball d'aixecament dels plànols del mateix castell, o sigui de la mateixa edificació. També s'ha encarregat ja a una brigada forestal el treball de desbrossar tot l'entorn. I també he de dir-los que, tal com ja va informar el conseller de Cultura l'octubre

del 92 a aquesta cambra, per a aquest estiu s'ha organitzat, entre el Departament de Cultura i la Secretaria General de la Joventut, un camp de treball d'arqueologia per tal de desenrutar, recuperar i consolidar espais.

Un cop consolidats i recuperats aquests espais, es farà el pla director que és el que, segons vagin marcant els pressupostos anuals, permetrà anar fent la restauració.

Per últim, també els vull dir que en aquests moments ja estan redactats els estatuts que han de regir el futur patronat de gestió, un patronat constituït pels ajuntaments d'Arbúcies, Breda i Sant Feliu de Boixalleu, el Consell Comarcal de la Selva, la Diputació de Girona i la mateixa Generalitat; així com també l'associació Amics del Castell de Montsoriu, que són els principals impulsors d'aquesta restauració.

Per tant, jo crec que per tots aquests motius el nostre Grup es veu obligat a no donar suport a aquesta proposta.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Micaló. Per Esquerra Republicana, el senyor Benach té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes del Grup Popular.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Només per dir que les acceptem o no les acceptem, el resultat definitiu serà el mateix. Per tant, no les acceptaríem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach.

Passem, doncs, a la votació.

Vots a favor d'aquesta Proposició no de llei?

(Pausa.)

El Sr. BENACH: S'hauria de fer separada la votació, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Votació separada; molt bé.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Votació separada dels punts 1 i 3...

El Sr. PRESIDENT: I 2 i 4, molt bé.

Doncs, passem a votar els punts 1 i 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts 1 i 3 han estat rebutjats per 6 vots a favor i 12 en contra.

Passem ara a votar els punts 2 i 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts 2 i 4 han estat rebutjats per 5 vots a favor i 13 en contra.

Proposició no de llei sobre el Monestir de Sant Quirze de Colera, a Rabós (Alt Empordà)

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre el Monestir de Sant Quirze de Colera, a Rabós, l'Alt Empordà, presentada pel diputat senyor Reguant, juntament amb altres quatre

diputats d'Esquerra Republicana. Per Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Tornem a estar en un altre cas, i podríem reproduir literalment les paraules amb què he iniciat la defensa de l'anterior Proposició no de llei. En tot cas, els estalviaré l'exposició de motius, atès que està prou ben explicada i és prou precisa i, a més a més, amb un cert valor històric, per passar directament al contingut de la Proposició no de llei, en definitiva, el que proposa el nostre Grup.

El nostre Grup proposa que el Parlament insti el Govern, per una banda, a gestionar la compra dels terrenys on es troba emplaçat el Monestir de Sant Quirze de Colera, amb la finalitat evident de conservar íntegrament el monument; d'altra banda, d'iniciar immediatament la redacció d'un pla de recerca arqueològica, que ha estat llargament sol·licitat pels historiadors i que permetria, doncs, ampliar el coneixement, els coneixements sobre el monestir. També redactar un pla de restauració i conservació que permeti l'adequació del monument per a ser centre de visita. I, finalment, endegar les actuacions necessàries per tal que el monument passi a rebre la consideració necessària, tenint en compte el seu valor històric i artístic.

Això és, en definitiva, el que planteja aquesta Proposició no de llei i que, evidentment, també els demanaríem el vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició, també hi ha presentades unes esmenes pel Grup Popular. El senyor Pujol té la paraula. (Pausa.)

Si us plau, és que no se sent, senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, deia que aquesta Proposició no de llei a debat posa de manifest les limitacions d'una política intervencionista en matèria de patrimoni cultural, que exigeix tot un seguit de compromisos als titulars socials dels béns immobiliaris d'interès històric-artístic sense un marc legislatiu fiscal que fomenti la inversió social en favor del patrimoni.

Tal com ja hem expressat en del debat de l'anterior Proposició no de llei, el posicionament del Grup Parlamentari Popular és favorable a desenvolupar les mesures mínimes que garanteixin el manteniment de les estructures del Monestir de Sant Quirze de Colera i impedeixin la continuació de l'actual procés de degradació. Per això donarem el nostre vot favorable als paràgrafs primer i tercer de la Proposició no de llei.

Respecte als paràgrafs segon i quart, que incorporen propostes d'actuació que no tenen el mateix grau d'urgència, el parer del nostre Grup, manifestat en les esmenes que hem formulat, és contrari a la seva aplicació immediata. Els raonaments són els mateixos que en l'altra Proposició no de llei: crisi econòmica que estem patint; els punts segon i quart, encara que siguin necessaris a llarg termini per a la rehabilitació total del monestir, no són indispensables a curt termini per aturar el procés de degradació de les seves estructures.

El més important és mantenir les estructures, en tant que la restauració del monestir i del seu entorn, així com el seu estudi arqueològic, exigeixen unes inversions que ara per ara, segons el nostre criteri, no són prioritàries. En aquest sentit farem la votació i en la meua intervenció ja està inclòs el posicionament del Grup.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. El senyor Roc Fuentes té la paraula per posicionar-se.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable a tots i cadascun dels punts d'aquesta Proposició no de llei, tot i assenyalant també que ens ha sorprès, precisament, que es tracti el Consell Executiu d'intervencionista. Nosaltres pensem que més aviat és a l'inrevés, és a dir, si aquí hi ha alguna cosa que es posa en evidència és el fet de la manca d'intervencions adients, per part del Consell Executiu, per preservar part del nostre patrimoni.

També crec que aquesta Proposició no de llei té la virtut de fer palesa la necessitat de tenir cura, protegir, vetllar pels entorns dels monuments. És a dir, la necessitat d'incloure dins de la protecció dels monuments també els seus entorns. Els terrenys del voltant. Això, òbviament, crec que es recollirà, esperem que adequadament a la Llei del patrimoni, però el cert és que ara calen ja actuacions en aquest sentit, i, per tant, crec que aquest punt és especialment adient, d'aquesta Proposició no de llei. Com també ho són des del nostre punt de vista els que fan referència a la redacció d'un pla de recerca arqueològica i el pla de restauració i conservació.

Hem de dir que el quart punt de la Proposició no de llei, segurament ens sembla una mica inconcret. De tota manera, entenem perfectament aquesta formulació, perquè molt possiblement, si fos més concret, encara es trobaria més fàcilment amb el rebuig del Grup de la majoria; esperem que aquesta inconcreció com a mínim serveixi per salvar la Proposició no de llei i aconseguir el vot favorable de tots els grups de la Comissió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes. Té ara la paraula el representant del Grup Socialista, el senyor Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Per anunciar que votarem favorablement la integritat de la Proposició no de llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per posicionar-se ara, té la paraula el senyor Salvatella, representant del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. SALVATELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, conec força bé, perquè el tinc gairebé al costat de casa, i també pels prop de cinc anys de responsable de cultura a la Diputació, el tema de Sant Quirze de Colera. La primera vegada que hi vaig ser, fa uns quaranta anys, quan encara a ningú no se li ocorria de parlar-ne, va ser una de les sorpreses més grans que he tingut en les meves sortides per

l'Empordà. En aquella època l'habitaven uns pagesos i precisament uns dies abans s'hi havia declarat un incendi que havia malmès part de la volta.

El meu interès personal i el del meu Grup Parlamentari és el de fer possibles, ben aviat, moltes de les peticions que formula la Proposició no de llei presentada. Respecte a aquest tema he de declarar que la família Fina Nouvilas, propietària del monestir de Sant Quirze i dels terrenys dels voltants, ha manifestat la seva voluntat de donar-lo a la Generalitat. En aquests moments, s'estan aclarint els termes en què s'haurà de portar a cap aquesta donació. S'ha fet ja un aixecament topogràfic de la zona per tal de delimitar l'entorn i els terrenys que han de formar part de la donació. Fins ara, en els contactes previs amb el propietari s'havien considerat tres possibilitats per a la cessió del monestir a la Generalitat: venda simbòlica, expropiació pactada o donació. Finalment, la solució adoptada és la de la donació, d'acord amb la voluntat de la família Fina Nouvilas. Ara mateix, els serveis jurídics del Departament de Cultura preparen ja una declaració d'intencions del donant; en el moment que s'hagi produït la donació, el Departament podrà intervenir en la restauració i recuperació del monestir. La Direcció General del Patrimoni està disposada per redactar el pla d'intervenció en aquest monument i només depèn de la confirmació de la donació.

Per tant, per raó de les consideracions fetes anteriorment, el Grup de Convergència i Unió votarà negativament la Proposició no de llei, presentada per Esquerra Republicana, en el sentit que el Departament de Cultura té ja endegades les gestions per fer-se càrrec de la propietat i recuperació del monestir. Així mateix, vist que la propietat farà donació del monument a la Generalitat, juntament amb una part dels terrenys que el circumden, no s'escau tampoc d'instar el Govern a realitzar cap compra.

Joan Badia Homs, autor que s'ha de citar obligadament en parlar d'arquitectura medieval a l'Empordà, ens diu que: «Sant Quirze és com un gran llibre de pedra en capítols que ens parlen de les diferents etapes de l'arquitectura alt medieval en aquest territori». Quan l'enyorat Alexandre Deulofeu situava a l'Empordà i al Rosselló, «entre els rius Tec i Ter» —deia—, l'origen de l'art romànic —teoria que fou molt discutida pels entesos i que potser cal situar entre les elucubracions entramuntanades d'origen empordanès—, el primer cercle concèntric de l'expansió del romànic comprenia, evidentment, Sant Pere de Rodes i Sant Quirze de Colera, a partir d'aquí, argumentava Deulofeu, «el romànic s'expandí arreu d'Europa com una taca d'oli».

Antigament, al parament exterior del mur de migdia de la basílica hi havia tres làpides, que van ser retirades posteriorment d'aquest lloc. En la menys antiga de les tres, corresponent a la tomba de l'abat Berenguer de Vilatenim, se'n donava notícia de les reparacions que va haver d'endegar l'abat al monestir a conseqüència de les destrosses produïdes pel pas dels francesos, el 1288. Per altres documents sabem que durant aquesta invasió el monestir de Sant Quirze de Colera, després d'expulsats els monjos, fou convertit en

un prostíbul, *prostibulum immundorum*, diu textualment. Com podem veure, la història, la llegenda i l'art, la religiositat, però de vegades també la luxúria i la procacitat s'entrecreuen una i altra vegada pels topants de l'Empordà.

El desig del meu Grup, Convergència i Unió, i el meu propi, singularment, és que Sant Quirze vegi salvaguardats i restaurats finalment els seus murs, i que el futur li reservi llarga vida i digna, com es mereix. Encara que alguns dels usos més degradants que ha viscut al llarg de la seva vida avui resultarien, com poden suposar, pràcticament inviables.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té ara la paraula el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. En tot cas, me sembla que el senyor Simó ja ha demanat la votació separada intuïnt que no acceptaríem les esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, un cop posicionat el Grup d'Esquerra Republicana sobre les esmenes, passem a la votació separada.

Anem a votar, en primer lloc, els punts 1 i 3 de la Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts 1 i 3 han estat rebutjats per 8 vots a favor i 12 en contra.

Anem a votar ara els punts 2 i 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts 2 i 4 han estat rebutjats per 7 vots a favor i 13 en contra.

**Proposició no de llei sobre la inclusió de
les deficiències tècniques del pavelló
esportiu local de Cambrils de Mar (Baix Camp)
en el Pla d'ajuts de la Direcció General de
l'Esport de la Generalitat per al 1993**

No havent-hi cap inconvenient, pel canvi de l'ordre del dia, passariem, doncs, d'una manera normal, a substanciar el punt número 6: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la inclusió de les deficiències tècniques del pavelló esportiu local de Cambrils de Mar..., presentada pel Grup Popular. L'il·lustre diputat senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la manca d'uns criteris públics i objectius de repartiment territorial de les inversions de la Direcció General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya i el seu alt grau de discrecionalitat política provoquen situacions com la que hem denunciat en aquesta Proposició no de llei.

En primer lloc, hem de recordar que l'Ajuntament de Cambrils, d'acord amb allò que preveu l'article 64 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, per raó de te-

nir una població censada de menys de 20.000 habitants, no té cap obligació legal de tenir instal·lacions esportives d'ús públic, o sigui finançades a càrrec dels pressupostos locals. L'esport no és un servei mínim municipal, malgrat allò que estableix l'article 38.2 de la Llei 8/1988, l'esport, es redueix fins a 5.000 habitants l'obligació de garantir l'existència en llur territori d'instal·lacions esportives d'ús públic, sembla evident, al nostre entendre, que no es tracta tant d'una competència essencial com d'una competència concurrent amb les administracions territorials superiors: consells comarcals, diputacions provincials i Generalitat de Catalunya. Els ajuntaments de menys de 20.000 habitants tenen la responsabilitat, com estableix l'article 38 de la Llei de l'esport, de: «vetllar pel compliment de les determinacions urbanístiques en matèria d'emplaçament d'equipaments esportius i de reserva d'espai per a aquesta finalitat».

Tanmateix, la construcció, ampliació i millorament d'aquestes instal·lacions, almenys pel que toca a les corporacions de menys de 20.000 habitants que no tenen un deure essencial en l'àmbit del servei esportiu d'ús públic, és una competència concurrent. És en aquest sentit que cal aplicar allò que disposen els articles 50.4 i 60 de la Llei catalana de l'esport. I entenem que Cambrils entraria dins d'aquestes previsions.

Un testimoni de la gestió centralista és, al nostre entendre, la manca de criteris objectius de distribució de les inversions territorials previstes en el pla d'ajuts de la Direcció General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya. Aquesta manca de criteris objectius resta agreujada encara més per la manca de participació dels poders locals a la política esportiva de la Generalitat de Catalunya. Per una banda, el Consell Assessor sobre l'Activitat Física i Promoció de la Salut, creat per Decret de 3 d'abril de 1990, té prevista la seva futura dissolució per l'article 7 del Decret 1990, de 3 d'abril, una vegada finalitzi l'avaluació de les activitats dels Jocs Olímpics. I, per l'altra banda, el Consell Català de l'Esport, organisme consultiu de la Secretaria General de l'Esport, no té funcions específiques concretes. Un bon testimoni d'aplicació del principi de subsidiarietat.

El nostre Grup entén que, donades aquestes circumstàncies, ens trobem en una situació que agreuja encara més, en l'àmbit de la promoció de l'esport, les dificultats pressupostàries que pateix el servei a la cultura de les nostres institucions públiques. Les poblacions més petites, que fins ara depenien de les inversions de les diputacions provincials, que tenien una sensibilitat municipalista molt important, ara han de patir els efectes d'un buidatge de competències en favor d'una administració autonòmica que oblida les necessitats dels petits municipis. Cambrils es troba sense la possibilitat de recórrer als ajuts de la Diputació Provincial de Tarragona, governada per Convergència i Unió, que ha fet *tabula rasa* dels interessos locals, i sense el recolzament de l'Administració autonòmica.

Aquesta Proposició no de llei pretén donar resposta a aquest buit polític que en matèria esportiva ha sigut el buidatge competencial de les diputacions.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. No hi ha cap esmena presentada; anem, passem, doncs, al posicionament. El senyor Roc Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Molt breument, senyor president, només per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició no de llei, amb la qual coincidim plenament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes. El senyor Benach, per Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president.

Ni que només fos per l'enunciat ja valdria la pena votar a favor d'aquesta Proposició no de llei, en tant que no és habitual trobar-nos amb la toponímia Cambrils de Mar, en tot cas, contents de veure-la al *Butlletí Oficial del Parlament*, doncs dir que, a part del detall lingüístic, també votarem a favor de la Proposició no de llei presentada pel Grup Popular, entre altres coses perquè, efectivament, Cambrils té unes necessitats esportives evidents, i el pavelló que s'hi va construir, doncs, comença a necessitar alguns arranjaments.

En aquest sentit, jo diria que l'argument més important per a això és la gran capacitat esportiva de la ciutat i la molta gent que practica esport en aquests moments, i, per tant, es fa evident la necessitat d'instal·lacions adequades. Anunciar, doncs, el nostre vot favorable per a la Proposició no de llei presentada pel Grup Popular, i, en tot cas, felicitar-nos un cop més de la toponímia emprada per aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor...

El Sr. SOBREQUÉS: Moltes gràcies, senyor president. Molt breument per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició no de llei, perquè, doncs, considerem que no n'hi ha prou amb construir magnífiques instal·lacions esportives, sinó que allò que cal és, després, donar els recursos necessaris per mantenir-les. És certament molt bonic acudir a les jornades d'inauguració, de les quals els mitjans de comunicació es fan ressò, i després deixar que allò que s'inaugura resti, doncs, en una situació absolutament precària, com és el cas d'aquest pavelló d'esports, al qual la Proposició no de llei es refereix. Considerem que és absolutament just que el pla d'ajuts elaborat per la Direcció General de l'Esport de la Generalitat doti també de recursos aquesta població, una població prou important, de 15.000 habitants, una població en què hi ha una pràctica esportiva molt plural, molt generalitzada i que per consegüent necessita disposar d'unes instal·lacions esportives que siguin dignes i que es mantinguin en unes condicions d'ús adequat.

Per aquests motius, el nostre Grup donarà suport i votarà favorablement la Proposició no de llei que es debat en aquests moments.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Pel Grup de Convergència i Unió i posicionar-se, té ara la paraula el senyor Gilabert.

El Sr. GILABERT: Moltes gràcies, senyor president. *Corpore sano, mens sana*, diu el conegut adagi. Com que la segona part d'aquest estic segur que és una qualitat de la qual frueixen tots els il·lustres senyors diputats i les il·lustres senyores diputades que estan en el si d'aquesta Comissió, voldria tan sols fer un aclariment per tal que no quedessin desvirtuats ni la intenció del Partit Popular —tan ben representada per l'il·lustre diputat senyor Simó Pujol— ni els posicionaments que he sentit fins ara, i que han precedit el de l'il·lustre senyor Pujol.

En primer lloc, se'ns diu que el pavelló polisportiu de Cambrils està construït per l'Administració autonòmica, i això no és veritat: el pavelló polisportiu de Cambrils va ser construït per l'Ajuntament de Cambrils, amb una subvenció —sí— de la Direcció General d'Esports, però construït per l'Ajuntament de Cambrils, no per l'Administració autonòmica. Primera premissa.

Segona premissa: la Direcció General de l'Esport dóna ajuts, però sempre a petició dels ajuntaments. La Direcció General de l'Esport —i així ho diu el seu reglament— no dóna ajuts a tots els ajuntaments, sinó que ofereix la possibilitat de l'ajut i espera que els ajuntaments l'hi facin arribar. Quan és feta avinent, per l'ajuntament respectiu, la necessitat d'una subvenció, la concedeix o la denega. En aquest cas, la Direcció General de l'Esport no ha rebut cap petició de l'Ajuntament de Cambrils de Mar referent a les obres de conservació o d'arranjament d'aquest pavelló polisportiu de Cambrils. És més: per si això fos poc, la Direcció General de l'Esport, amb la darrera ajuda que va publicar per poder fer arribar als ajuntaments interessats —que va ser en la data de 3 de gener de 1992— la convocatòria d'ajuts per a la construcció, ampliació, remodelatge i condicionament d'instal·lacions i equipaments esportius, va rebre concretament de l'Ajuntament de Cambrils dues peticions: una, per construir una piscina coberta de 25 per 16,5 metres i 12,5 per 6 metres, i una altra petició de subvenció per construir un nou pavelló tipus sala mitjana. Però, en cap moment ha rebut cap petició de subvenció ni d'ajut per poder arranjar aquest pavelló polisportiu tal com demana el Partit Popular.

En definitiva, i posant èmfasi que aquest pavelló no va ser construït per l'Administració autonòmica, sinó per l'Ajuntament de Cambrils, sota el seu risc i, per tant, s'ha de fer càrrec del seu manteniment, com tots els pavellons polisportius que existeixen a Catalunya i que estan construïts pels ajuntaments, volem dir, per acabar, que, si el nostre vot —de Convergència i Unió— serà en contra, ho és perquè això no va contra els interessos ni dels esportistes de Cambrils ni de la població de Cambrils, ni del mateix Ajuntament de Cambrils, ja que si així fos aquest mateix Ajuntament, governat per Convergència i Unió, hauria fet arribar la petició d'ajut a la Direcció General de l'Esport, i segurament se la hi hauria fet arribar. Aquesta petició no existeix; no ha sortit mai per part de l'Ajuntament, i, per tant, entenem que aquesta Proposició no de llei ha de ser desestimada i anunciem, per tant, el nostre vot en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, illustre senyor diputat. Passem a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 8 vots a favor i 12 en contra.

**Proposició no de llei sobre
l'elaboració d'un pla d'ampliació
del campus de la Universitat
Rovira i Virgili, de Tarragona**

Punt setè de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un pla d'ampliació del campus de la Universitat Rovira i Virgili, de Tarragona, presentada pel Grup Popular. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats (*remor de veus*), les instal·lacions de la Universitat Rovira i Virgili...

El Sr. PRESIDENT: Sí, un moment, senyor Pujol. Si us plau, silenci! Per favor, escoltin els motius del senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: ...com han denunciat en diferents circumstàncies l'Organització Catalana d'Estudiants Universitaris d'aquesta Universitat i les Noves Generacions del Partit Popular de Tarragona, no disposen dels serveis mínims que exigeix un centre universitari. Així, per exemple, els serveis bibliotecaris o els serveis de menjador es troben a anys llum d'allò que correspon a un centre docent superior. Malgrat les propostes tècniques d'ampliació del campus presentades per l'equip de govern de la Universitat Rovira i Virgili, el Comissionat d'Universitats, per raons de seguretat —com és el cas de la proximitat de les instal·lacions de CAMPSA amb relació a una de les possibles ubicacions proposades—, va refusar aquests projectes sense cap alternativa. El resultat final ha estat, afegida l'actual crisi pressupostària, la suspensió *sine die* dels projectes d'ampliació del campus de la Universitat Rovira i Virgili, i, en aquestes circumstàncies, la qualitat dels serveis educatius que poden oferir a mitjà termini l'Escola d'Enginyeria o la Facultat de Química —per posar dos exemples significatius— es troba molt limitada per les mancances materials del campus d'aquesta Universitat.

Si volem descentralitzar l'oferta universitària i garantir un tractament solidari entre les diferents comunitats territorials del nostre país, llavors cal plantejar-se quelcom més que la pura instal·lació formal d'una oferta universitària fora de la capital de Catalunya. Cal, a més a més, que aquesta oferta sigui una oferta de qualitat, dotada d'uns recursos pressupostaris i tècnics que permetin el llançament inicial de les seves activitats. Refusar aquesta Proposició no de llei equivaldria a assumir a mitjà termini la reducció a un segon grau de qualitat de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, illustre senyor diputat. Tampoc no hi ha presentada cap esmena a aquesta Pro-

posició no de llei. Per tant, el senyor Roc Fuentes té la paraula per posicionar-se.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres pensem que és absolutament urgent presentar un pla d'ampliació del campus de la Universitat Rovira i Virgili, a Tarragona, ja que crec que tots als qui ens preocupen els temes de l'ensenyament universitari al nostre país hem pogut constatar sobre el terreny les deficiències en els serveis i en les instal·lacions, la necessitat d'abordar urgentment l'ampliació del campus, la necessitat també de tenir les idees molt clares d'on es vol fer aquesta ubicació... Hem de dir que a nosaltres ens semblaria una possibilitat especialment atractiva que es poguessin utilitzar les instal·lacions, les casernes, de l'exèrcit a Tarragona. Crec que seria una utilització qualitativament molt millor que es poguessin utilitzar per a l'ensenyament universitari; en tot cas, aquesta és una possibilitat —hi insisteixo— que, a nosaltres, ens sembla que caldria considerar, però en qualsevol cas —en qualsevol cas— pensem també que una Proposició no de llei no ha de determinar exactament quin ha de ser el contingut d'aquest pla, però sí que ha d'instar el Govern que això es porti a terme. En conseqüència, nosaltres, en els termes en què està redactada la Proposició no de llei, li donarem suport, encara que, com he dit, nosaltres pensem que en alguns aspectes concrets potser caldria ja apuntar algunes idees per a l'ampliació del campus de la Universitat Rovira i Virgili.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes. Per Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. *Dubito, ergo sum*, vist que tenim una tarda llatina, dic que dubto pel fet que no sé si expressar un posicionament favorable o contrari del nostre Grup. Favorable, perquè creiem que Tarragona ha de tenir un campus; desfavorable perquè no creiem que s'hagi d'ampliar allò que realment no existeix. En aquest moment la Universitat Rovira i Virgili no té campus. No té campus. Demanaríem al representant del Grup proposant, en tot cas, que retirés la paraula «ampliació», perquè el problema no és «ampliar» el campus, sinó que no existeix. En aquests moments, la Universitat Rovira i Virgili: res més que uns edificis aïllats, isolats, sense cap model conjunt i sense cap oferiment de serveis conjunts. Quan ha parlat de «menjador» devia voler dir les taules i les cadires dels bars particulars existents en minúscules sales sense llum de l'exterior, en alguns dels edificis, per exemple; i, quan ha parlat de la proximitat de la CAMPSA, devia referir-se al complex educatiu de Tarragona, antiga universitat laboral, on nosaltres estem radicalment contraris que hi vagi a parar qualsevol centre universitari, perquè nosaltres —i em fa l'efecte que tots els grups de la cambra— ho hem dit —alguns hi hem votat i altres, no—: aquest complex no pot estar allà on està.

Aleshores, dic, dubte: estem a favor de l'esperit de la Proposició no de llei del Grup Popular, però en tot cas preferiríem que es demanés la creació d'un pla per al campus,

perquè, en tot cas, si en demanem l'ampliació, donem per suposat que existeix, i faríem un favor al Govern de la Generalitat donant per suposada l'existència d'una cosa que el mateix Govern, en paraules del seu honorable senyor president Jordi Pujol, ha reconegut més d'una vegada la seva no-existència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. En intervencions anteriors, per exemple en una interpellació –no fa pas gaire– i en una moció, nosaltres ja vàrem plantejar els problemes actuals de les universitats de Catalunya. El fet d'haver passat de tres universitats a set universitats per si sol no significa ni un progrés ni un retrocés; tot depèn de com es porti aquest procés; tot depèn de si aquestes noves universitats tenen els recursos necessaris.

En el cas que es planteja aquí, i que afecta les instal·lacions, em sembla que en general no les tenen, i vull assenyalar dos defectes. En primer lloc, tots els equips rectorals s'han queixat de la insuficiència dels diners de què disposen per a inversions el 1993; fins i tot la Universitat Pompeu Fabra –que en algunes ocasions, alguns han comentat que podia rebre un millor tracte en alguns aspectes, en el tema d'inversions– també el seu rector ha dit clarament que les obres d'adequació del que haurien de ser els seus locals principals i definitius, les casernes, aquest any, es veuran ralenties per manca de diners d'inversió. Però, si aquest problema afecta totes les universitats, en el cas de la universitat de Tarragona, la Universitat Rovira i Virgili, diria que s'ha encès el llum vermell. S'ha encès el llum vermell perquè, per una sèrie de raons, les circumstàncies són encara molt més greus, la situació és molt més greu que en les altres universitats.

D'un cantó, de les noves universitats, és la que té un nombre superior d'alumnes; d'un altre cantó, el seu *campus*, doncs, com s'ha dit, és inexistent, és una sèrie d'edificis dispersos i insuficients i, encara més que en les altres universitats, ens sembla absolutament necessari que es plantegi amb seriositat el tema.

La segona qüestió que assenyalava –que és comuna a totes les universitats, però que indica aquesta falta de previsió– és que les universitats només coneixen les inversions de què podran disposar l'any 93 i les consideren insuficients. No tenen absolutament, de moment, cap resposta que els permeti de fer les previsions per als propers anys i poder planificar adequadament les obres i la seva expansió; per tant, em sembla que, tot això que he dit, i el que han dit els diputats dels altres grups –a les paraules dels quals em sumo–, em sembla que hi ha motius suficients perquè es demani que se solucioni urgentment aquest problema –almenys fent aquest pla– i no cal dir, doncs, que donem el nostre suport a aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO I FORÉS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb la creació de la Universitat Rovira i Virgili es va donar satisfacció a una vella aspiració dels ciutadans de les comarques de Tarragona, a la vegada que es complia un dels punts del programa electoral amb què Convergència i Unió es va presentar a les eleccions de l'any 88. Per tant, a ningú se li escapa la importància que la creació d'aquesta Universitat té per a les comarques tarragonines, a la vegada que el que representa de desplegament territorial de la universitat catalana i, per tant, la descentralització d'aquesta Universitat, significa, com he dit, la creació d'aquesta nova Universitat.

La posta en marxa d'una universitat és evident que no és fàcil i està comportant problemes i dificultats. En aquests moments, les dificultats són de dos ordres: per un costat, de tipus pressupostari, de tipus de limitació de recursos; i, per l'altre, un altre problema i un altre conflicte que de tots els diputats –suposo– és conegut, almenys pels diputats de la demarcació, que és la problemàtica de si hi ha d'haver *campus* universitari, si ha de ser una universitat ubicada dins les poblacions on en aquests moments està i, per tant, un conflicte que, d'alguna forma, qui l'ha de resoldre d'una manera especial és, precisament, la mateixa universitat i precisament la gent d'aquell territori.

Probablement, a ningú més que a mi, avui, m'agradaria reclamar que el desplegament i l'ampliació d'aquesta Universitat fos de la forma més ràpida possible i no solament m'accontentaria a demanar l'ampliació i la consolidació del *campus* de Tarragona, o a l'àrea de Tarragona-Reus, sinó que també m'illusionaria de poder demanar –una altra vella aspiració dels ciutadans de les terres de l'Ebre– que aquesta Universitat pogués tenir també la seva ubicació en aquell territori.

Però és evident que la iniciativa que avui es proposa, la iniciativa parlamentària que avui estem debatent, és una iniciativa que té per objecte impulsar l'acció de govern en un camp, en una matèria on els proposants i els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula pareix ser que li donen suport basant-se, precisament, que no es dona aquest impuls. No és així la visió del nostre Grup parlamentari. Em consta que tant el Comissionat d'Universitats com la mateixa Comissió Gestora de la Universitat Rovira i Virgili estan fent esforços extraordinaris per tirar endavant, com he dit, el desplegament, i l'ampliació i consolidació d'aquesta Universitat. I em consta, també, que en breu temps podran concretar-se algunes d'aquestes iniciatives i algunes d'aquestes actuacions.

Per tant, tot i estant d'acord amb la inquietud que representa en aquests moments veure la posada en marxa d'aquesta Universitat, que tanta importància ha de tenir per a les comarques tarragonines, no podem donar suport a aquesta iniciativa perquè –com he dit– l'objectiu seria impulsar l'acció de govern que en aquests moments creiem que s'està fent i d'una forma –com he dit– molt intensa.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. *Cogitabimus ergo votamus.*

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 6 vots a favor i 12 en contra.

**Proposició no de llei sobre
la transferència dels imports de
les matrícules d'estudis superiors
dels funcionaris educatius
i de llurs fills**

Passem al punt següent de l'ordre del dia, el punt 8: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la transferència dels imports de les matrícules d'estudis superiors, presentada pel Grup Popular. El senyor Pujol torna a tenir la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Començo la meua intervenció, senyor president, dient que la Constitució espanyola, en el seu article 9.3, garanteix el principi de legalitat i de seguretat jurídica i la interdicció de les arbitriietats dels poders públics. De 1935 ençà els funcionaris d'Ensenyament, sota la república, el franquisme i la monarquia parlamentària han tingut accés a un dret social, com és el cost de la gratuïtat de la formació; aquest cost és ampliable als diferents nivells del sistema educatiu i a llurs fills i esposos.

Doncs, bé, aquest dret, que havia sobreviscut la violència de la nostra guerra civil i les convulsions de la recent transició democràtica, ha caigut enfront de la manca de previsió del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. Amb quina justificació el Departament es nega a transferir el cost d'aquestes matrícules a les universitats catalanes quan, en canvi, s'aplica la gratuïtat en els nivells primaris i secundaris del sistema docent no universitari? Si la raó fos el principi d'igualtat entre els funcionaris i els no funcionaris, llavors caldria una supressió a tot el sistema educatiu. El fet que això no hagi estat d'aquesta manera ens demostra que el problema de fons té una naturalesa molt diferent.

El Grup Parlamentari Popular considera que és preocupant que aquesta decisió hagi estat presa de forma unilateral per l'Administració educativa catalana, sense tenir en compte que amb aquestes opcions Catalunya és l'única comunitat autònoma on els funcionaris d'ensenyament paguen les matrícules universitàries de llurs famílies directes, fills i esposos, i l'aprovació o no d'aquesta Proposició no de llei posarà de manifest l'escassa sensibilitat social que té el Departament d'Ensenyament i el Consell Executiu enfront de les condicions socio-econòmiques d'un col·lectiu que està assumint principalment l'esforç de portar endavant l'assoliment del procés de reforma educativa.

És per aquests motius que demanem el vot favorable de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Roc Fuentes té ara la paraula per posicionar-se.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició no de llei, perquè entenem que certament la situació dels funcionaris i dels seus fills en relació amb les matrícules ha passat de ser d'una situació *de facto*, pràcticament, a una situació *de iure* i, en conseqüència, ja consolidada per a ells, i entenem que no es pot, unilateralment, suprimir per a aquests col·lectius.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Il·lustre diputat senyor Bargalló, ara té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. En uns termes semblants als exposats amb anterioritat i amb la voluntat d'estalviar temps, anunciar que votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Socialista...

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Ah, gràcies, senyora Torrent; té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyores diputades i senyors diputats, aquest tema que avui surt aquí, a la Comissió de Cultura del Parlament, no és un tema nou. És cert que s'ha plantejat d'altres vegades, no només a Catalunya sinó a la resta d'Espanya, aquesta problemàtica, que avui ve proposada com una proposició no de llei, i el que sí és cert és que sempre..., o sigui que és un debat que s'ha fet però que ha quedat pendent i que d'alguna manera sempre s'ha resolt des del punt de vista de la prudència. Atès que si és veritat que hi ha veus que consideren o poden considerar des de certa òptica que hi ha uns certs privilegis en el fet que els fills dels funcionaris docents i els mateixos funcionaris docents tinguin accés a la matrícula gratuïta de la universitat, és cert que també es considera això: uns drets adquirits.

Per tant, nosaltres creiem, des del punt de vista del Grup Socialista, que certament és un debat pendent en el si de la societat, un debat que l'hem de portar als polítics, l'administració educativa i els afectats, però que una resolució dràstica no resol aquest tema. Per tant, nosaltres actuaríem en el sentit també —com deia abans— de la prudència, per un seguit de motius que els explicaré i, per tant, votariem favorablement la Proposició no de llei que fa el Grup Popular. Les mateixes universitats ofereixen als seus funcionaris propis algunes exempcions econòmiques. És lògic, doncs, pensar que es faci per a altres funcionaris que no siguin els propis de la universitat. El cost tampoc és tan elevat, no és un cost extraordinari. Els convenis entre l'ensenyament privat, entre el que és la patronal de l'ensenyament privat i els seus propis treballadors també estableixen algun tipus de compensació per als seus treballadors.

Des del punt de vista del reciclatge dels mateixos funcionaris de la docència del Departament d'Ensenyament, creiem que és bo que puguin accedir a un determinat tipus de reciclatge i, si fan l'opció d'anar a la universitat, doncs, creiem que és bo que tinguin accés als estudis universitaris i que se'ls consideri també des del punt de vista del mateix reciclatge.

Ara bé, creiem que ha de ser el Departament d'Ensenyament qui assumeixi els costos dels seus propis funcionaris i no la universitat o les universitats. Perquè, si bé fins ara ho venien pagant les universitats, també està clar que les universitats, algunes, tenen greus problemes econòmics. Per tant, pendents d'aquest debat social entre polítics, Administració i la mateixa societat afectada, o els sectors afectats, la prudència ens indica que s'hauria de mantenir la matrícula gratuïta per als funcionaris del Departament d'Ensenyament i per als seus fills per tot el que els he dit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Ara, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Carme Vidal.

La Sra. VIDAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me, abans de començar, que els faci una confessió. Des que l'any 1975 vaig aconseguir l'accés directe al cos de funcionaris de professors d'EGB de l'Estat, he gaudit sempre de matrícula gratuïta en la resta d'estudis que he fet a la universitat.

He treballat sempre en el camp de l'ensenyament, he treballat en tots els nivells, i darrerament la majoria d'alumnes que tenia a la universitat eren professors d'EGB que venien a classe, després de la seva jornada laboral, a realitzar el curs d'accés a la universitat per continuar la llicenciatura. Molts d'ells, la majoria, eren funcionaris amb matrícula gratuïta.

Pensin, doncs, que entro al tema amb una certa recança; com és lògic, he escoltat tots els seus arguments. La qüestió no és fàcil i no voldria pas defugir-la només amb dades objectives, sinó que vull aportar una sèrie de fets, arguments i reflexions, tant personals com objectius, que espero que deixaran clar el perquè del posicionament negatiu del nostre Grup davant d'aquesta Proposició no de llei que ha presentat el Grup Popular i a la qual, pel que he pogut veure, tota la resta de grups de l'oposició s'han afegit.

En primer lloc, dues qüestions que –permetin-m'ho– jo considero bàsiques; igual que fa quinze, divuit anys, jo tenia dret a matrícula gratuïta i els meus companys i companyes que treballaven fins i tot en pitjors condicions a l'escola privada, no, els meus fills també, segons vostès, l'haurien de tenir; l'haurien de tenir, com també l'haurien de tenir els fills de catedràtics i altres alts funcionaris de l'Administració educativa molt millor situats que altres persones que tenen greus problemes per fer estudiar llurs fills. Aquest fet, que el nostre Grup defensaria pel reconeixement i sensibilitat que significa envers els professionals de l'ensenyament, seria, en les actuals circumstàncies i pel que ja he comentat, absolutament injust. I només es pot resoldre quan tinguem ben resolta la política de beques general.

En aquest moment és un residu d'antigues polítiques; en el futur pot ser un reconeixement específic als professionals de l'ensenyament, el reconeixement social que tant necessita aquest camp. Per altra banda, cal afegir a aquests arguments que tenim ja una etapa de formació bàsica i gratuïta per a tothom.

Quant als arguments jurídics, cal assenyalar el següent. En primer lloc, cal dir que, abans dels traspassos de l'Administració de l'Estat a la Generalitat en matèria d'ensenyament, havia operat tradicionalment –en aplicació del que determina la legislació anterior a la LODE i a la LOGSE– el gaudiment de matrícula gratuïta del personal del MEC i dels seus fills per cursar estudis en tots els nivells de l'ensenyament. Amb motiu dels esmentats traspassos, el dia 8 de juliol de 1981, el Consell Interuniversitari va recomanar a les universitats catalanes l'oportunitat d'estendre aquest benefici de matrícula gratuïta al personal dependent del Departament d'Ensenyament i als seus fills, prèvia presentació d'una certificació estesa del secretari general tècnic d'aquest Departament.

L'exempció del pagament dels preus de matrícula ha operat per decisió de les mateixes universitats en exercici de la seva autonomia i no constitueix cap dret reconegut en l'ordenament jurídic vigent. Els funcionaris educatius i llurs fills han gaudit fins a enguany de matrícula gratuïta en totes les universitats catalanes llevat de la Universitat de Barcelona, la qual ha comunitat aquest curs a les esmentades persones l'obligació d'abonar les taxes de matrícula universitària.

El Govern de la Generalitat de Catalunya ignora els motius que han determinat aquesta decisió de la Universitat de Barcelona. Les universitats catalanes han donat compliment a la recomanació del Consell Interuniversitari fins que, aquest curs 92-93, la Universitat de Barcelona ha condicionat la matriculació de les esmentades persones al pagament efectiu del preu corresponent.

El personal dependent del Departament d'Ensenyament no gaudeix de matrícula universitària gratuïta sota cap forma de configuració legal que obligui el Departament d'Ensenyament a compensar les universitats per l'import dels preus corresponents als serveis acadèmics prestats a les persones aquestes. El reconeixement d'aquest dret exclusiu dels funcionaris del Departament d'Ensenyament vulneraria els principis fonamentals en matèria de funció pública i comportaria un greuge comparatiu totalment injustificat per a la resta de funcionaris de la Generalitat de Catalunya.

Ateses les consideracions anteriors, i com ja he avançat, el nostre Grup Parlamentari rebutjarà la Proposició no de llei presentada pel Grup Popular. L'aprovació del seu contingut és improcedent, en concret, pels motius següents: en primer lloc, inexistència d'una disposició legal que obligui el Govern de la Generalitat a assumir el cost de la matriculació universitària dels funcionaris educatius o de llurs fills; i, en segon lloc, greuge comparatiu que comportaria per a la resta de funcionaris de la Generalitat de Catalunya i per a la resta de societat en general.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vidal.

Passem ara a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 7 vots a favor i 12 en contra.

El punt 9 de l'ordre de l'ordre del dia ha estat ja substanciat.

Proposició no de llei sobre les malalties professionals

Passem, doncs, al punt 10, que és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre les malalties professionals, presentada pel diputat senyor Josep Bargalló, que té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Continuant amb l'anàlisi retòrica de les intervencions del dia d'avui, l'altre gran tret, al costat de la utilització de fórmules llatines, seria l'autobiografia. Es ve fent certa autobiografia, jo recordaria als il·lustres senyors diputats i senyores diputades que ja ho saben i faria avinent als que encara no ho saben —que em sembla estrany perquè ho he repetit diverses vegades— que he estat diversos anys director d'institut de batxillerat i puc assegurar que, entre els conflictes existents en aquesta tasca, en el meu cas concret n'hi havia un de molt important, que era ser ubicat en el mateix solar que els serveis territorials, la qual cosa originava conflictes visuals, d'entrada, evidents. Però, a banda d'aquest conflicte, el més greu realment era com solucionar els casos de malalties físiques o psíquiques de professorat del centre que, per un motiu o altre, no entraven en la regulació de baixa i que era urgent de solucionar-los, perquè el que no podia el director d'aquell centre, si tenia una mínima vergonya pedagògica, era permetre que aquell professor en aquelles condicions estigués treballant amb alumnes.

Les solucions que se'm van donar sempre eren les mateixes: iniciar un procés d'expedient, iniciar un procés de denúncia, que en tot cas acabaria amb l'expulsió d'aquell professor del cos, però que no solucionaria el problema docent immediat i, per altre cantó, evidentment, faríem posar la direcció del centre en una funció que no era la seva.

El que és evident és que la pràctica docent és una pràctica especial, que treballar una sèrie d'hores seguides al dia, uns dies seguits a la setmana, unes setmanes seguides durant l'any amb alumnes d'una franja que va des dels tres anys fins als disset és difícil; que hi ha moments en què situacions físiques o psíquiques que permeten altres treballs no permeten aquest treball de contacte amb l'alumne i que, en tot cas, qui en surt perjudicat és, a part de la salut de la persona en qüestió, el treball docent, l'alumne i aquella cosa que fa anys ens interessava tant, i es deia «qualitat de l'ensenyament», i que ara s'ha perdut en discursos de dissenys curriculars i altres qüestions d'aquest tipus.

Per aquest motiu vam presentar aquesta Proposició no de llei, que ja és el segon cop que presentem, no amb el mateix text, però sí amb la mateixa intenció —perquè en la legislatura anterior l'il·lustre diputat senyor Miquel Pueyo ja en va defensar una altra—; i venia jo, avui, seguint el gènere de les confessions, disposat a defensar-la no fins a la mort, però sí fins al final del que és possible reglamentàriament.

En tot cas, vist que més d'un grup ha anunciat que amb alguns aspectes de la Proposició no de llei no hi estava d'acord i com que el nostre Grup hi està molt d'acord, però com que la dialèctica parlamentària és l'única dialèctica que tan sols radica en el puny del vot però no en el diàleg de la discussió, i per arribar al màxim consens possible per a solucionar aquest tema que, continuo insistint, ens sembla molt greu, retirarem els punts 2 i 3 de la nostra Proposició no de llei, que eren els dos punts que alguns grups d'aquesta cambra no veien favorables, i anunciem que seran dos punts pel contingut dels quals lluitarem fins al final parlamentari i reglamentari en la discussió de la futura llei docent de Catalunya i de la futura llei de cossos docents de Catalunya, perquè continuem estant, amb el seu fons i amb bona part de la seva forma, d'acord.

En tot cas, mantenim només aquell primer punt que demana l'avaluació mitjançant estudis de la tipologia de malalties professionals, tant psíquiques com físiques, que afecten el personal docent, així com la seva incidència en la vida educativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Per al seu posicionament, el senyor Roc Fuentes té la paraula... (Pausa.) Ah, perdó, el senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, el nostre Grup recolzarà amb el seu vot la proposta d'avaluar científicament la incidència de les malalties psíquiques i físiques en els col·lectius professionals docents, i hi votarem en sentit favorable perquè entenem que aquestes poden incidir en la qualitat de vida dels professionals de la docència i en la mateixa qualitat dels serveis educatius.

Aquests estudis socio-sanitaris, sobre els quals existeixen diferents precedents en el nostre país, s'han de planificar i desenvolupar amb molt de rigor per tal d'evitar la introducció de la demagògia sota un argument pretesament racional.

Com que el Grup proposant retira els punts 2 i 3, que nosaltres en principi no hauríem recolzat, vol dir que votarem favorablement la totalitat de la Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Ara sí, el senyor Roc Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. Des del nostre punt de vista, el tractament, la regulació de les malalties professionals necessita al nostre país, a Catalunya, i al conjunt de l'Estat, una revisió en profunditat.

Crec que no és satisfactòria ni l'actual normativa sobre salut laboral —que és fruit, entre altres, de l'antic reglament d'accidents del treball i de malalties professionals— i no ho és essencialment per dos motius: alguns d'ells tenen a veure amb la nova dinàmica laboral de la nostra època, perquè és cert que avui, amb les noves professions, les noves feines, els nous riscos, es produeixen situacions de malaltia professional que no estan previstes en la llei, per tant, cal aquesta adaptació de la normativa sobre malalties professionals a les noves realitats. Però alhora cal un altre mecanisme que tampoc està establert i és un mecanisme de revisió, amb una

certa periodicitat –tot això cal revisar-ho–, perquè –hi insisteixo– es produeixen noves situacions; jo només voldria citar, per exemple, les derivades de la informàtica; tots sabem que avui estan afectant moltes persones. Tot això no té el tractament normatiu adient i, per tant, en tot això, cal entrar-hi molt més a fons, sens dubte, i cal modificar-ho.

Aquesta crec que és una inquietud que segurament tots compartim, però que em sembla que és indubtable. El cert, però, és que en l'àmbit específic i concret de l'ensenyament no hi ha dubte que per dos motius. El primer motiu, naturalment, és el que fa referència al que fa el treball, al mestre, a l'educador, però l'altre motiu, molt important, és l'objecte del treball, i l'objecte del treball essencialment són els alumnes. En conseqüència, les malalties professionals que es puguin produir en aquest àmbit tenen una importància específica, particular.

Per tot això, pensem que és bo que en una Proposició no de llei es demani que, per part del Consell Executiu, es treballi més en aquesta direcció, es treballi més en aquesta direcció. I jo celebri també que s'hagi limitat la Proposició no de llei a aquest primer punt, no perquè em sembli que els altres no puguin ser correctes, però crec que, per la complexitat que té aquesta qüestió i per la relació amb tot l'àmbit de la normativa general sobre malalties professionals, no podem, en una Proposició no de llei, marcar potser d'una manera tan concreta determinades qüestions que limitarien potser la capacitat d'actuació del Consell Executiu; i jo crec que aquesta qüestió, a part de tractar-se específicament –i s'ha de fer– aquí a Catalunya, però des del meu punt de vista ha de tenir –hi insisteixo– un abast més ampli: s'ha de modificar a nivell general de l'Estat tota la normativa bàsica sobre malalties professionals i s'han d'establir aquests mecanismes d'adequació i d'adaptació perquè això realment respongui a les necessitats de la societat en cada moment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, pel Grup Socialista, té la paraula la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. En primer lloc, dir que nosaltres com a Grup ens sumem a la sensibilitat que ha manifestat el Grup d'Esquerra Republicana respecte que el Consell Executiu habiliti els mecanismes adients per tal que s'avalui mitjançant estudis científics la tipologia de les malalties professionals, tant psíquiques com físiques, que afecten el personal docent, així com la seva incidència en la vida educativa, per dues raons: una, pel fet personal i humà que pugui afectar tots aquells professionals de la docència i, una altra, perquè evidentment les malalties que afecten els professionals de la docència repercuten, d'alguna manera, incideixen en l'educació d'aquelles persones que estan al seu càrrec, que són els nens i les nenes; i això, doncs, té un vessant, una característica molt important, atès que els dispoitem, d'alguna manera, part de l'educació dels nostres infants, i, per tant, és important que la societat sàpiga, conegui, avaluï, estudiï quin és l'abast, les conseqüències d'aquestes possibles malalties, que sens dubte es donen i que els mitjans de comunicació se'n fan ressò tot sovint,

tant la premsa com els mitjans de comunicació àudio-visuals, com pot ser la televisió.

Per tant, nosaltres estariem d'acord i ens sumem –com he dit al principi– a aquesta sensibilitat que ha manifestat el Grup d'Esquerra Republicana i que la resta de grups s'hi han anat sumant.

Nosaltres som un d'aquells grups que ha manifestat al senyor Bargalló, explícitament, que votariem favorablement el primer punt, o sigui només el primer punt, i hem estat dels que hem dit que no al segon i al tercer, no perquè hi estiguem en desacord en línies generals, però ens sembla evident i clar que primer cal fer aquest estudi, cal saber l'impacte de les malalties sobre els professionals docents abans de regular o fer recomanacions concretes sobre els seus aspectes concrets de treball, i, per tant, ens sembla que el primer és aquest estudi que ha de fer, evidentment, personal científic, personal especialitzat; i després tindrà també el nostre suport per fer conjuntament algun tipus de proposta –i hom suposa que hi estarem d'acord el conjunt dels grups d'aquesta cambra– per regular tots aquests aspectes que afecten els professionals de la docència, però que tenen a veure molt i molt amb l'educació dels nostres infants. I, per tant, tenim una doble responsabilitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Carme Vidal.

La Sra. VIDAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, així com en l'anterior Proposició no de llei que he defensat els he explicat que hi tenia una certa recança, en aquesta els he de dir que em produeix satisfacció poder donar un enfocament diferent al plantejament que han fet els il·lustres companys del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Celebro, per altra banda, la coincidència amb la resta de grups, perquè nosaltres també hem demanat al senyor Bargalló que retirés els punts 2 i 3, però per les seves reticències jo aniré desgranant els arguments punt per punt, una mica, perquè jo sí que crec en el debat parlamentari i crec que realment posar els temes sobre la taula val la pena.

En primer lloc: «S'insta el Govern a avaluar mitjançant estudis científics la tipologia de malalties professionals, tant psíquiques com físiques, que afecten el personal docent, així com la seva incidència en la vida educativa.»

Els puc informar que, en primer lloc, el Programa d'educació per a la salut a l'escola està portant a terme actualment la coordinació dels següents estudis. En primer lloc, «Estudis sobre el nivell de salut mental i àmbit laboral dels ensenyants», realitzat per la Fundació Vidal i Barraquer; la població objecte de l'estudi han estat els docents de l'ensenyament públic d'EGB, BUP i Formació Professional de Catalunya. I, en segon lloc, «Estudis sobre l'estrès i la salut dels mestres», realitzat pel Departament de Psicologia de la Universitat Autònoma de Barcelona; la població objecte d'aquest treball han estat els professionals docents d'EGB d'escoles públiques i privades de Catalunya.

També els puc dir que el Departament d'Ensenyament autoritza adaptacions de la jornada de treball als professio-

nals que pateixen problemes depressius o altres afeccions que comporten una disminució de llurs forces anímiques, intel·lectuals o físiques, prèvia acreditació mèdica d'aquests desmilloraments.

En el segon i tercer punt s'aporta la idea... (*Remor de veus.*)

El Sr. BARGALLÓ: Em sembla que el Grup de Convergència iniciarà un debat sobre un tema que no existeix reglamentàriament, perquè no existeix cap segon i tercer punt d'aquesta Proposició no de llei, per haver estat retirats.

Moltes gràcies.

La Sra. VIDAL: No, no era tant...

El Sr. PRESIDENT: Un moment. Un moment, si us plau. Jo no he donat la paraula a ningú, a part de la que tenia la senyora Vidal! (*Remor de veus.*)

La Sra. VIDAL: No era tant la idea d'entrar en debat...

El Sr. PRESIDENT: Senyora Vidal, recordi, en tot cas, que aquests punts 2 i 3 han estat retirats.

La Sra. VIDAL: No, no. Només era portar una sèrie de reflexions, perquè no era tant entrar en debat, sinó que em semblava que el senyor Bargalló tenia una sèrie de reticències a retirar-los, i, per tant, jo crec que és interessant... Si voleu, no dic «punts 2 i 3»... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyora Vidal, senyora Vidal, per favor, pensi que ell ha anunciat, des de bon principi, la retirada d'aquests dos punts...

La Sra. VIDAL: Però són reflexions sobre el mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: ...per tant, no són existents.

La Sra. VIDAL: És igual, són reflexions, en tot cas...

El Sr. PRESIDENT: Continui.

La Sra. VIDAL: Deixo de banda els punts 2 i 3.

Jo volia aportar que les depressions en la nostra societat no es donen només en els professionals de l'ensenyament. Les consultes de psiquiatres i neuròlegs n'estan plenes: jutges, polítics, empresaris, mestresses de casa, administratius..., i em sembla que abans de posar l'etiqueta a una professió, com si quan una persona va a la professió d'ensenyament hagués d'estar abocada a una malaltia professional, em sembla molt perillós, i només demanaria que, en tot cas, quan es plantegi, ens hi pensem.

De totes maneres, dir que celebro les coincidències en les nostres preocupacions; tots plegats hem de fer esforços importants per dignificar la professió dels professors, i, en tot cas, quan hi ha depressions busquem la causa, però no anem posant causes perquè les depressions continuïn.

Permetin-me plantejar la hipòtesi que, quan ens ho creguem, quan no tothom s'atreveixi a discutir-los la feina, quan el professor se senti segur, ben format, el nombre de depressions baixarà significativament, estarem treballant la causa i no el símptoma.

De totes maneres, celebro dir que votarem tots afirmativament el punt primer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada.

Passem, doncs, a la votació del punt, de l'únic punt que queda. Senyor Pujol? (*Remor de veus. Pausa.*)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt, l'únic punt que quedava ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

**Proposició no de llei sobre l'elaboració
d'una campanya d'informació i orientació
en el camp de la formació professional
adreçada a les dones**

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'elaboració d'una campanya d'informació i orientació en el camp de la formació professional, presentada pel senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista. El senyor Magí Cadevall té la paraula. (*Remor de veus.*) Silenci, per favor.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Nosaltres havíem presentat una Proposició no de llei que pensàvem que podia ser aprovada pel seu plantejament positiu, sobre una campanya —com s'ha dit— d'orientació i informació professional, orientada especialment a les dones, i també activitats de formació ocupacional.

La senyora Rosa Bruguera m'ha dit que per motius tècnics, que no són del cas ara detallar, no havien presentat cap esmena, i en canvi havien presentat una proposició no de llei que té un sentit similar. Com que no es poden veure reglamentàriament el mateix dia, i segurament, ni que demanéssim a la presidència que es retardés aquesta, hi hauria problemes per, diguem, transaccionar proposicions no de llei que no tinguessin esmenes, hem quedat que el més senzill segurament seria retirar aquesta proposició no de llei, i, en tot cas, en presentaríem una de conjunta amb Convergència, ja que penso que no hi ha discrepàncies de fons sobre aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies, senyor Cadevall, queda, doncs, retirada aquesta Proposició no de llei.

(*La substanciació del punt onzè de l'ordre del dia fineix a tres quarts de set de la tarda i un minu i el debat del punt dotzè s'inicia a les set.*)

**Proposició no de llei sobre la reestructuració
de les freqüències televisives a les illes
Balears i Pitiüses que permetin, de manera
definitiva, la recepció de les emissions
de TV3 i Canal 33**

Bé, senyor Bargalló, té la paraula. De tota manera, pensi que això és, en tot cas, una deferència d'aquesta presidència.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, no dubtem, ni dubtarem mai de la magnanimitat de la seva presidència i, en tot cas, excusar aquesta situació producte de les servituds dels grups minoritaris, que altres grups minoritaris ja coneixen perfectament quines són.

Aquesta Proposició no de llei, que va ser una Proposició no de llei —he de confessar-ho— feta allò que se'n diu a cop calent, va ser feta el dia 17 de febrer, l'endemà mateix que vaig tenir l'honor de dirigir una pregunta al director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en la Comissió corresponent d'aquest Parlament del dia 16 de febrer, sobre una notícia molt recent, que eren les dificultats per a les emissions de TV3 i del Canal 33 a Menorca i Eivissa, que en aquell moment hi havia notícies que induïen a pensar que s'havien interromput o era proper que s'havien interromput.

El senyor director general em va respondre aquella pregunta molt amablement, amb unes frases, algunes de les quals llegeixo a tots vostès: «A mi, autoritats importants d'Eivissa i institucions d'Eivissa se m'han dirigit. I jo dic: "Perdonin, jo no puc fer-hi res; això, vostès mateixos..." I, aleshores, la primera cosa que li vaig preguntar jo al senyor Ferrús..., li vaig dir: "Senyor Ferrús, és necessari que facin passar..., o sigui que ocupin aquestes freqüències?" "No, no, no és absolutament necessari." Aquestes freqüències s'estan ocupant expressament, i això és una cosa gravíssima, que jo la vull explicar aquí, i que si vostè no m'ho hagués preguntat s'hauria quedat per a un altre dia, però és gravíssim, aquesta situació és gravíssima. O sigui, no volen que Televisió de Catalunya arribi a Menorca i Eivissa. Això és gravíssim.»

Fins aquí, la part més substancial de la resposta del senyor Granados i, arran d'aquesta pregunta oral a la Comissió de Control Parlamentari de la Corporació, l'endemà mateix vam redactar aquesta Proposició no de llei, que anava en tres camins: primer, el fet que el Parlament protestés per aquesta interrupció; segon, perquè el Parlament instés el Govern a fer un seguit d'actuacions; i, en tercer lloc, que el Parlament reafirmés el seu acord, ja pres per aquesta mateixa Comissió de Política Cultural en l'anterior legislatura, a favor d'un espai català de comunicació.

Possiblement, algun d'aquests punts podrien ser més ben redactats, amb més temps de reflexió que no pas la rapidesa amb què es va produir un cas i l'altre. Hi ha algunes esmenes que després ja donaré la meua opinió sobre elles, l'opinió del nostre Grup. I, en tot cas, aquesta és la Proposició no de llei, vostès ja l'han poguda llegir, i abans reiterar l'agraïment del nostre Grup a la Mesa d'aquesta Comissió pel seu tracte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. A aquesta Proposició no de llei hi ha presentada una esmena pel Grup de Convergència i Unió: per defensar-la, té la paraula el senyor Campuzano.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies, senyor president. Jo també, en nom del Grup de Convergència i Unió, vull agrair el fet que la Mesa hagi permès que poguéssim discutir aquesta Proposició no de llei, perquè entenem nosaltres que aquesta és una Proposició no de llei que és important, que avui pugui aprovar el Parlament de Catalunya.

En aquest sentit, hem de felicitar la iniciativa del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, com també així la

iniciativa del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que també ha entrat una Proposició no de llei amb els mateixos continguts, i que suposo que per motius de calendari, doncs, avui no podem veure.

Manifestar també d'entrada ja la coincidència en el fons de la qüestió que aquí es planteja, però assenyalar també que presentem dues esmenes, al punt número 2 d'aquesta Proposició no de llei, que creiem que el que fan és millorar el text i situar-lo en els seus justos termes, per una banda i, a més a més, introduir una referència important, que és el suport exprés del Parlament de Catalunya a les iniciatives polítiques que tant els ajuntaments com les diverses institucions insulars, de Menorca i de les illes Pitiüses, en els darrers mesos han anat prenent.

No crec que hàgim d'entrar tampoc en el detall d'aquesta història. Assenyalar només que ens trobem davant d'una iniciativa de la societat civil de les illes Balears i Pitiüses, de l'Obra Cultural Balear, de l'Associació Voltor, de l'Associació Sa Talaia, que des de fa més de vuit anys han anat treballant amb la presència de TV3, Canal 33 i més tard Canal 9, en el conjunt d'aquests territoris de parla catalana. Aquesta iniciativa té un suport polític evidentíssim, fonamentat en la mateixa Llei de normalització lingüística de les illes Balears, que preveu, entre altres coses, la recepció d'emissions de televisió en llengua catalana dependents d'altres comunitats autònomes —en concret el seu article 30—, i amb un evident suport social, perquè aquesta iniciativa, evidentment, té sentit i té èxit no només perquè políticament es fonamenta en les posicions de les diverses forces polítiques establertes en aquelles illes, sinó també per la mateixa posició dels seus ciutadans.

I, evidentment, davant d'una situació provocada per una actitud de Retevisión, que nosaltres només podem qualificar com que mostren un important menyspreu per la unitat de la llengua catalana i pel procés de normalització lingüística de les illes Balears i les Pitiüses.

Dir també que aquesta actitud de Retevisión ha provocat reaccions polítiques unànimes en el conjunt de les illes Balears i les Pitiüses. Diria que el conjunt de forces polítiques, doncs, han coincidit i que, en aquest sentit, s'han pronunciat tant el Parlament Balear com els respectius consells insulars, com el conjunt d'ajuntaments d'Eivissa, Formentera i de Menorca; que, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid i en el Parlament Europeu s'han realitzat sengles actuacions parlamentàries, i que, en una d'elles, en concret a preguntes d'un diputat del nostre Grup al Congrés de Diputats, el ministre Borrell va demostrar la seva insensibilitat davant d'aquesta qüestió.

Per tant, creiem important, avui, aprovar aquest text, aprovar-lo, si pogués ser, evidentment, en el sentit de les esmenes que nosaltres hem presentat, que creiem que només fan que millorar el text presentat per Esquerra Republicana, i introduir-hi una qüestió que en principi no hi era.

Creiem que, en un moment en el qual estem avançant cap a una televisió sense fronteres, en la línia d'allò que preveuen les mateixes directives de la Comunitat, decisions

com aquesta són absolutament anacròniques i absolutament absurdes; i, si bé és cert que es deuen fonamentar en un determinat marc legal, creiem que aquest Parlament de Catalunya s'ha de pronunciar en contra d'aquest mateix marc legal i en tot cas tindrem oportunitat els propers mesos d'iniciar aquelles iniciatives polítiques que corresponguin a nivell del Congrés dels Diputats per tal de modificar aquest marc que creiem que és anacrònic i absurd.

Per tant, també expressem el nostre suport al procés de normalització lingüística de les illes Balears, el nostre suport també a una iniciativa que avui rep el suport de tothom a les illes Balears; i, per tant, creiem que avui la majoria o la totalitat dels grups parlamentaris votaran a favor del contingut de fons, ja sigui l'expressió d'allò que presenta Esquerra Republicana, ja sigui amb la millora que creiem que hi introdueixen les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, per posicionar-se el Grup Popular: el senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, en primer lloc per dir que el Grup Popular votarà el primer apartat d'aquesta Proposició no de llei i votarà el segon apartat si s'accepta l'esmena de Convergència i Unió.

Votarem en contra del punt tercer, i el meu posicionament anirà adreçat a explicar per què votarem en contra d'aquest punt. Aquest punt de la Proposició no de llei torna una vegada més a plantejar a aquesta cambra un problema: la vertebració política d'una pretesa realitat nacional que serien els anomenats Països Catalans. Qualsevol raonament de tipus tècnic en relació amb aquesta proposta perd tot el seu possible valor si tenim en compte que hi ha hagut per part de les forces nacionalistes una política de resistència –per activa i passiva– a l'aplicació del districte únic universitari a nivell estatal.

Però, si aquesta raó fos insuficient, hem d'entendre que la consideració, com a regions de la nació catalana, del regne de València, Mallorca i les antigues comarques transpirinenques, tindria, en la mesura que fos doctrina oficial d'aquesta cambra, un efecte negatiu. Ens trobem davant d'un discurs ideològic que podria ser interpretat, al regne de València i a la Comunitat Autònoma de Balears, com una manifestació d'aquesta cambra contrària a l'existència d'aquestes realitats administratives, i, més que administratives, realitats polítiques. Si aquest punt de la Proposició no de llei fos aprovat per aquesta Comissió, aniria en contra d'allò que assumeix la majoria social de la resta de territoris i comunitats autònomes on hi ha una presència significativa del català. Tornaríem una altra vegada al principi dels Països Catalans i de l'espai català de comunicació, malgrat que aquesta ideologia, a Balears –on governa el Partit Popular–, a les zones de parla catalana d'Aragó –on també governa el Partit Popular–, a la Catalunya Nord –on governen formacions polítiques molt properes ideològicament al Partit Popular– i al regne de València –on a la seva capital governa també el Partit Popular– no té un recolzament social significatiu.

I no és casualitat que les concepcions d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre els Països Catalans no hagin arrelat fora de Catalunya; el nacionalisme català és considerat una força aliena i marginal, tant al regne de València com a Mallorca o a l'antiga comarca catalana del Rosselló. (*Remor de veus.*)

Voluntat de cooperació cultural? Sí, i amb entusiasme; però condicionada al respecte a la identitat pròpia de les diferents realitats del territori lingüístic català, i sense cap instrumentalització partidista. El nostre Grup recolza una coordinació en matèria cultural i educativa, en igualtat de condicions de les administracions i institucions dels territoris on es parla la nostra llengua, però aquesta acció no ha d'amagar cap tipus de superioritat, com expressa de forma implícita aquesta Proposició no de llei.

Del fil de la meua intervenció, ja s'entén que el Grup Popular votarà que sí al punt 1; al punt 2, si s'accepta l'esmena de Convergència i Unió, i votarà en contra del punt 3.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Roc Fuentes té ara la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres votarem favorablement els tres punts de la Proposició no de llei i votarem també favorablement si s'accepten les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, perquè pensem que recullen substancialment el que aquí es pretén, el que pretén també una Proposició no de llei que ha presentat el nostre Grup, el Grup d'Iniciativa per Catalunya –tal com s'ha dit ja anteriorment– i que gustosament retirarem, és a dir, que esperem poder retirar avui, perquè, certament, si s'aprova aquesta, no té sentit ja debatre en una propera sessió la nostra.

Nosaltres hem expressat ja diverses vegades la nostra preocupació per la pèrdua constant, per diferents mitjans, de l'espai català de comunicació pel que fa referència, especialment, a l'àmbit de la televisió. Això ha passat per mitjà de les televisions privades; amb això ens hem trobat en situacions de greus dificultats perquè es puguin rebre les televisions catalanes al País Valencià... Recordo una iniciativa que vaig fer jo al Senat, precisament demanant que es pogués continuar aquesta recepció al País Valencià, i ara ens trobem amb les illes Balears i les Pitiüses. Efectivament, crec que és important que el Parlament de Catalunya, d'una manera unànime, expressi el seu desacord amb aquestes actuacions de Retevisión; expressi, per tant, la seva voluntat que aquesta recepció es pugui fer amb tota normalitat, i valori com un element molt positiu que la televisió –les televisions– en llengua catalana, les televisions de la nostra llengua i de la nostra cultura, les televisions de l'àmbit dels Països Catalans –expressió que, per cert, no és en aquesta Proposició no de llei, i que jo reivindico, perquè crec que expressa molt clarament l'àmbit de la nostra llengua i de la nostra cultura–, que aquestes televisions es puguin veure arreu dels nostres Països, precisament com un element important per a la normalització lingüística i cultural.

Malauradament, ens trobem en un procés de retrocés com he dit, de retrocés—, per les televisions privades, per les televisions per satèl·lit, per una invasió cada vegada més gran de televisions en altres llengües, i crec que és molt important que el Parlament de Catalunya expressi això amb molta claredat.

Per tant, tant en un cas com en l'altre, nosaltres votarem —com és obvi— favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor...

El Sr. SOBREQUÉS: Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, per fer una afirmació que em penso que ha de quedar clara i d'una manera categòrica. Els socialistes catalans estem a favor que la Televisió de Catalunya es vegi al País Valencià i a les Illes. No tan sols estem a favor d'això, sinó que, quan —mesos enrere o un any enrere, potser— es va plantejar una certa crisi perquè la Televisió de Catalunya es veiés al País Valencià, aquesta situació es va resoldre favorablement gràcies a les gestions dels socialistes catalans i del Govern socialista de l'Estat. Això, que quedi clar.

Per tant, nosaltres..., en fi, donem ple suport a la idea que la Televisió de Catalunya es vegi en tots els països de parla catalana, com ens agradaria també que la Televisió del País Valencià pogués ser vista a Catalunya.

Em sembla que avui la política restrictiva d'allò que se'n diu «posar portes al camp» —que queda més bé dit en castellà, però que més val que nosaltres aquí ho diguem en català—, és una política absolutament acientífica i que no té cap mínim futur en els temps que vindran. L'espai, diríem, de televisió, és obert i, per consegüent, serà molt difícil que algú intenti amb falses lleis o amb falsos arguments tècnics que la televisió d'un país no es vegi en un altre. Per tant, no hi ha motivacions, dificultats tècniques, insalvables, i en això els socialistes catalans discrepem radicalment del que ha estat una certa doctrina expressada per Retevisión i, per tant, no hi ha motius tècnics que impedeixin que la Televisió de Catalunya es pugui veure a les illes Balears i a les Pitiüses.

Ara bé, en un Parlament s'ha de mirar de dir les coses..., i per tant, nosaltres, que quedi ben clar que votarem favorablement allò que a criteri nostre expressa d'una manera més fidel el que és la nostra idea en relació amb aquest tema i amb la crisi que ara s'ha plantejat, que seria el punt 2 de la Proposició no de llei presentada per Esquerra Republicana de Catalunya. Aquest punt 2 creiem que seria el més adequat, el més exacte, el més obert, el més unitari..., és a dir, que es facin gestions prop de Retevisión, prop del Govern de l'Estat perquè es trobin els camins tècnics que existeixen per tal que la Televisió de Catalunya pugui arribar a les Illes. Si, doncs, això no és així, el punt primer de Convergència i Unió també serà votat favorablement pel nostre Grup.

Ara bé, en un Parlament, home, s'ha de mirar que, quan es parla de coses, se sàpiga de què es parla. I aquí, realment, alguns dels portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula han demostrat un desconeixement absolut de la qües-

tió de la qual estan parlant, més enllà del que són paraules de pura demagògia... Allò de dir «insensibilitat, menyspreu, estratègia per fer callar la llengua catalana...» En fi, tot això són expressions demagògiques pròpies de persones que no coneixen el problema en la seva profunditat.

I el problema en la seva profunditat és el següent. És el següent: Retevisión crea dos canals que atorga a les privades quan aquestes arribin a les illes Balears i a les Pitiüses. I aquests canals són ocupats «piràticament» —«piràticament»— per la Televisió de Catalunya. Però no n'és responsable la Televisió de Catalunya, sinó les empreses que en aquests llocs..., o les institucions, o les associacions que es creen per tal de fer arribar la Televisió de Catalunya a aquests àmbits.

Realment, això no és admissible en un estat de dret, que s'ocupin «piràticament» uns canals sense que se'n faci una concessió, menystenint allò que diu la Llei dels tercers canals, etcètera. I, per tant, el que s'ha de fer és trobar..., i en un moment determinat, doncs, Retevisión —que és la titular d'aquests canals que ha creat amb un destí determinat—, doncs, té perfectament, legítimament, tot el dret —perquè estem en un estat de dret— de concedir aquests canals a qui li sembli més convenient. Això no vol pas dir —que quedi clar— que no existeixen els mecanismes per crear altres canals, i que s'ha de negociar amb Retevisión i amb les institucions de les illes Balears perquè es negociï que les privades vagin per uns altres canals, amb les indemnitzacions pertinents, o que ocupin aquests canals i que se'n creïn uns altres per fer arribar la Televisió de Catalunya a les illes Balears i a les Pitiüses.

Aquesta és la realitat dels fets; no tenir en compte això és, en fi, anar en contra d'allò que és un estat de dret i que evidentment, igual com no permetríem que uns habitatges que estan sense habitar perquè encara no s'han venut fossin ocupats il·legítimament pels primers que passen, tampoc no es pot admetre en un estat de dret que uns canals de televisió, que unes freqüències que tenen uns propietaris i que tenen uns titulars siguin ocupats, sense, diríem, encomanar-se ni a déu ni al diable, per qui sigui. Aquesta és la realitat dels fets. Per tant, aquí no hi ha ni menysteniment de la llengua catalana, ni insensibilitat d'un ministre determinat, ni res d'això. Tot això són paraules absolutament demagògiques que serveixen per atacar uns adversaris polítics però no per resoldre els problemes.

En síntesi —i acabo, senyor president—, votarem favorablement el punt 2 d'Esquerra Republicana, perquè creiem que és un punt realment precís, exacte, adequat, que permet resoldre el problema. Si això no és així, perquè Esquerra Republicana, doncs, accepti l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, nosaltres votarem aquesta esmena de Convergència i Unió, sobretot al primer punt; ens abstindrem en el segon, que més o menys és irrellevant; ens abstindrem en el primer, perquè volem que la Televisió de Catalunya arribi a les illes Balears i les Pitiüses.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per admetre l'esmena del Grup de Convergència i Unió,

el senyor Bargalló té la paraula..., o no? (*El Sr. Campuzano demana per parlar.*)

El Sr. CAMPUZANO: Per al·lusions...

El Sr. PRESIDENT: No, jo penso que no hi ha hagut al·lusions; hi ha hagut simplement dos posicionaments diferents, però penso que no hi ha hagut al·lusions, senyor Campuzano.

El Sr. CAMPUZANO: D'acord, senyor president.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, tenia raó. Per admetre l'esmena de Convergència, les dues esmenes de Convergència. En tot cas, també per clarificar com queda el text. Tindria quatre punts, aquesta Proposició no de llei. El primer punt seria el primer punt presentat en la Proposició inicial d'Esquerra Republicana; el segon punt seria el primer punt de l'esmena de Convergència i Unió; el tercer punt seria el segon punt de l'esmena de Convergència i Unió, i el quart punt seria aquest punt que tenia el número 3 en la Proposició no de llei presentada per Esquerra, i que fa referència a un acord pres unànimement per aquesta Comissió en la passada legislatura.

El Sr. PRESIDENT: A veure, a veure si ho entenc bé. El primer punt és una votació. El segon punt és el segon punt, l'esmena presentada per Esquerra Republicana globalment al punt 1 i punt 2. (*Pausa.*)

El Sr. BARGALLÓ: És a dir, no sé si ho entenc...

El Sr. PRESIDENT: A veure. Hi ha, doncs, votació separada, que seria: el primer punt correspon al primer punt de la Proposició no de llei d'Esquerra Republicana; el segon punt suposaria el primer punt de l'esmena presentada per Convergència i Unió; el tercer punt a votar seria el segon punt, presentat per l'esmena de Convergència i Unió, i el quart punt correspon al tercer punt d'Esquerra Republicana de Catalunya. És això?

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs farem votació separada d'aquests quatre punts. D'acord?

Punt primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt primer ha estat aprovat per 16 vots a favor i 4 en contra.

Passem a votar el punt 2, que correspon al punt 1 de l'esmena presentada per Convergència i Unió.

Vots a favor?

Per unanimitat dels presents ha estat aprovat aquest punt 2.

Passem ara a votar el punt 3, que correspon al punt 2 de l'esmena presentada per Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt 3 ha estat aprovat per 16 vots a favor i 4 abstencions.

I, finalment, passem a votar el punt 4, que correspon al punt 3 de la Proposició no de llei presentada per Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

No acabo de veure clara aquesta última part... (*Rialles i remor de veus.*)

Vots en contra?

Abstencions?

Moltes gràcies.

Aquest punt ha quedat aprovat per 15 vots a favor, 1 en contra i 4 abstencions.

(*El debat del punt dotzè de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a les set de la tarda i catorze minuts.*)

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament

de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

